

ECEVİT HÜKÜMETİ'NİN ALMAN EMPERYALİZMİ'NE KOŞULSUZ TESLİMİYETİ

Ecevit, 10 Mayıs günü Federal Almanya gezisine çıktı. 9 Mayıs günü yaptığı basın toplantısında söylediği, Almanya'da yaptığı görüşmeler ve aldığı sonuçlar açısından Ecevit'in en önemli dış gezisi oldu; bu gezi.

Basın toplantısında bir ge-

zisinin birinci önemini Ecevit şöyle dile getirdi: «Hükümet iş başına geldiğinde Cumhuriyet tarihinin en ağır kısa vadeli borç yükünü devralmıştır. Eğer vadesi de gelmiş bulunan kısa vadeli dış borçların ödenmesinde zamanlandırılmasında bazı yeni kolaylıklar

sağlanamamış olsaydı, ekonomik bakımdan bu yıl çıkarılabilmemiz bir hayli zor olacaktı. Hükümetimiz şimdiden çok başarılı sonuçlar elde etmiştir.» (Milliyet - 10 Mayıs 1978)

Zaten MC'ler bu ekonomik çıkmaz yüzünden, Finans-Kapitalce kenara itilmiş, Ecevit Hükümeti kurulmuştu. Ve hükümetin ilk işi bilindiği gibi IMF (Uluslararası Para Fonu) ve Dünya Bankasına Türkiye'yi peşkeş çekmek oldu. Türkiye'nin kaderi bu örgütlere havale edildi, daha doğrusu eski köleliğimize yeni kölelik anlaşmalarıyla (kapütülasyonlar) yeni prangalar ekledi. Yeter ki Finans-Kapital içine düştüğü ekonomik bunalımdan çıksın. Halkın işsizlik-pahalılık cehenneminde yanması Finans-Kapital'in umudunda değildi. Ecevit'in dediği gibi: «Hükümetimiz bu konuda (Finans-Kapital'e hizmet) şimdiden çok başarılı sonuçlar elde etmiştir.»

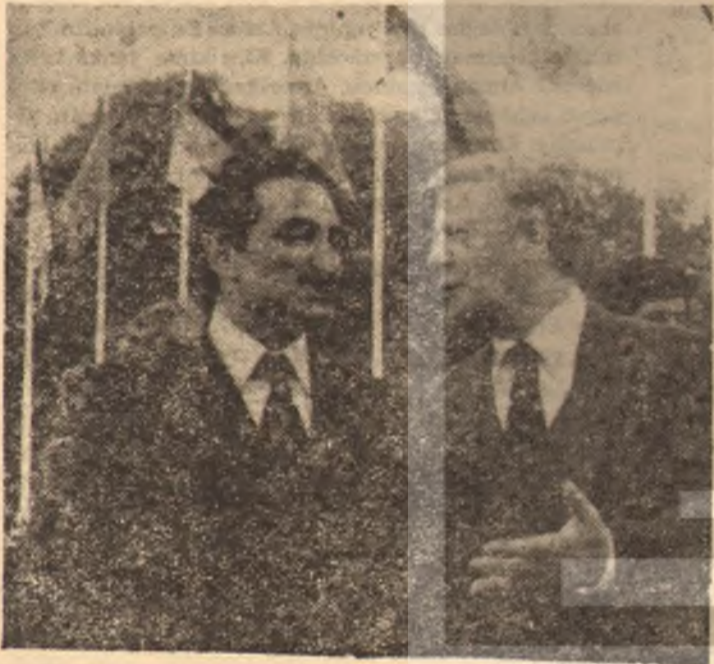
Ecevit'in Almanya'ya gideceğini haber veren 10 Mayıs tarihli gazetelerde bir manşet daha vardı:

«130 Milyon Marklık Kredi Anlaşması imzalandı. Almanya «Acil Yardım Fonu» ndan 50 Milyon mark daha verecek» (Milliyet - keza)

Bu 50 Milyon markı ise biz daha istemeden Almanya ken diliginden veriyordu. Ve verilisi için Şansölye Schmidt özel çaba göstermişti: «Bu yardım Schmidt'in girişimleriyle gerçekleşmiş ve hükümetin son toplantısında ele alınmıştır.» (Milliyet - keza) yani Schmidt, Ecevit'i böylesi bir jestle ya da oltaya taktığı yemle avlanmaya çıkmış usta bir balık avcısı gibi beklemişti. Bizim balık ise kendisinin de belirttiği dar boğazı aşmak için bu zokayı yutmaya baştan gönüllüdür zaten. Fakat oltaya takılan yem bununlada bitmez; ilkin Helmut Schmidt Ecevit'le Program dışı ikinci

ve toplam üçüncü görüşmesini yapar. (Milliyet - 13 Mayıs 1978) sonra: Alman dostlarımız 50 milyon Marklık program kredisinin üzerine 100 milyon Marklık bir kredi daha eklemeyi kendiliklerinden teklif ettiler» (Milliyet 14 Mayıs Ecevit'in gazetecilere açıklaması) Sonrası mı? «... biz de memnuniyetle kabul ettik.» (B. Ecevit - keza)

Elin oğlu programa tek görüşme koyuyor. O görüşme 2 saat 20 dakika sürüyor. Bundan sonrası bir lütf gibi sunuluyor. Koskoca Federal Almanya Şansölyesi luffedip Ecevit'le 2 kez daha görüşüyor. Böylece olumlu bir zemin yaratılıyor. Bu da yetmiyor. Biz istemeden yine Almanya 100 milyon Marklık bir kredi daha açıyor. İnsanı ağlatacak denli (Baştarafı Sayfa 2 de)

POL-DER'in Kapatılması Yerli - Yabancı Parababalarının Devrimci Hareketi Ezme Planının Bir Parçasıdır

POL-DER «kapatılacak», «kapatılıyor», «kapatılamaz» derken 5 Temmuz 1978 günü Ankara Valiliği aldığı bir kararla Pol-der ve Pol-Bir'in genel merkezlerini kapattı. Genel merkezi kapanan bir derneğin şubeleri de Dernekler Yasasına göre, çalışmayacağından tüm Pol-Der şubeleri de kapanmış oldu. Böylece Sosyal-Demokrasinin (!) çarkının dönmesinin ne anlamla-ra geleceği, «rüldü».

Sosyal Demokrasinin, Sosyal Adalet (!) çarkı... Ecevit Hükümeti kurulur kurulmaz çalışmaya başlamıştı. MC'lerin bir türlü göze alıp da

beceremediği, IMF ve Dünya Bankasının istediği tedbirleri (Devalüasyon, kalkınma hızının düşürülmesi, ücretler-dondurulması, Zamlar v.s.) Ecevit Hükümeti ilk iş olarak önüne koydu. Ve yeni kölelik anlaşmalarıyla Türkiye'nin (daha doğrusu yerli Finans-Kapitalin) borçları ertelendi. Yeni krediler için yeş' ışıl yakındı. Yankı'nın büyük bir başarı olarak koyduğu gibi Ecevit, bir ayda 4,5 Milyar Dolar borç ertelemesi ve yeni kredi sağlamıştı. Bu rakam şimdi 4 Milyar Dolar civarındadır. Daha da artacaktır.

Bu krediler karşılığında Uluslararası Finans Kapitalce

peşkeş çekilen ise halkımızın geleceği oldu. Kalkınma hızı düşürülerek Uluslararası şirketlere bağımlılığımız arttırılacaktı. Hoş zaten kalkınma hızını yüksek tuttuğumuzu sandığımız zamanlarda da kap lumbağa hızını geçememiştik ya. Ücretler dondurulup, zamlar gerçekleştirilerek zaten iyice fakirleşmiş işçimizin - köylümüzün - memurumuzun sofrası daha da fakirleştirildi. İş bununla kalmadı: Irak, Libya ve İran'dan alacağımız petrol karşılığı meyva, sebze, et gibi besin maddelerimizi vereceğiz. Zaten şimdiden Ter-ci-Bezirgân vurgunu yüzünder yanına yaklaşamayan bu besin (Devami Sayfa 14 de)

ATAŞ'TA KİM KAZANDI?

Ataş rafinerisinde hükümetle yabancı petrol şirketleri arasında uzun süren bir mücadele izlenik. Hükümetin rafineriye elkoyma tehdidi sonucu, yabancı petrol şirketleri, rafineriyi belirli bir süre için yeniden çalıştırmaya başladılar. Kamuoyuna göre hükümet kazanmıştı. Ancak madalyonun diğer yüzü böyle mi?

Ataş rafinerisi, uluslararası finans kapitalin üç büyük şirketi, BP, Mobil ve Shell tarafından çalıştırılmaktadır. Rafineri, bu şirketler tarafından çoğunluğu dışardan ithal edilen petrolü işler, petrolün kullanılabilir ürünleri buradan yurtçapında dağıtılır. Daha başından, petrol sömürsünün ülkemiz üzerine kurulmuş soygun, sömürü ağlarının ilginç bir tablosu çıkıyor. Adamlar ülkemizde petrol çıkarıyorlar veya dışardan petrol ithal ediyorlar, o petrolü ülkemizdeki rafinerilerde bizim işçilerimize işletiyorlar, ve gene ülkemizde petrol ürünlerini canları istediğince bize satıyorlar. Taşıma ve ülkemizde kurulu bir rafineride işleyip satma bedeli olarak da milyarlarla kâr kırıyorlar. Bir çeşit tefecilikten başka şey olmayan bu mekanizmayla yaptıkları sömürü yetmiyormuş gibi de canları istemeyince üretimi, dağıtımı durdurup Türkiye'yi kolsuz kanatsız bırakabiliyorlar.

(Devami Sayfa 15 de)

"İKİ SÜPER,"

OPORTÜNİZM

(XII)

Aslında böyle bir yazıyı kaleme almamıza gerek yoktu. Çünkü bu iş Eneski Sosyalizmin savaşçısı Hikmet Kıvılcımlı tarafından çoktan yapılmıştı. Kıvılcımlı Usta, bu eleştirimizin konusu olan sahte TKP kurucularını, «Partinin Eleştirili Tarihi» ve «Kim Suçlamış» adlı eserlerinde, hem teorik hem de pratik açıdan eleştirerek sahte TKP'nin hainlerden derleşik bir kaçak akım olduğunu ortaya çıkarmıştır. Ama ne yazık ki Kıvılcımlının bu emekleri bugün O'nun elli yıllık mücadelesinin arkasına gizlenerek o şerefli mücadeleyi kendi otorite megalomanlıklarına (külâh kapıcılıklarına) alet etmeye çalışan yeni VP kurmacıları tarafından

«Momenti Değil» gerekçesiyle hapsedilmekte, Türkiye solundan kaçırılmaktadır. Onlar elbette oportünist tabiatları gereği sahte TKP'yle savaş değil, uzlaşma yoluna gideceklerdir. Bu tamamiyle kendilerinin bileceği şeydir, bizim bir diyeceğimiz olamaz. Ancak Kıvılcımlı Ustanın, ölüm döşeğinde, ağır kanser kanamaları ve acıları içinde kıvrılırken, olağanüstü bir çaba harcayarak ürettiği, sahte TKP yi mahkûm eden emeklerini gömmeleri (değil yayınlamak kendilerinin dışında tek allah kulunun okumasına bile müsaade etmemeleri) bağışlanır bir suç olamaz. Gün gelecek bunun hesabını, Türkiye İşçi

Sınıfı yeni VP şeflerinden mutlak soracaktır.

Bizlerse, Marksizm - Leninizmin bize öğrettiği gibi, doğru bildiğimizi savunmaktan, kanımız-canımız pahasına da olsa bir an geri durmayacağız. Ve oportünizm karşısında bir göz kırpmı kadar bile olsa ikircilik geçirmenin, duraksamanın oportünizmle uzlaşmak demek olduğunu hiç aklımızdan çıkarmıyacağız.. Ve ona yine bilimin öğrettiği gibi hep karşıdan (cepheden) açıkça saldıracağız. Biliyoruz ki sadece bu metodla oportünizm yenilebilir ve işçi sınıfı saflarından sökülüp atılabilir, ve sonunda Marksizm zafer kazanabilir.

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
FAŞİSTLER ve sosyal-faşistler
tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST
BİRLEŞİYORLAR?

SAHTE TKP'İN TÜRKİYE'DE MODA OLUŞU

1975'lerde, Türkiye solunda yeni bir moda ortaya çıktı : sahte TKP ya da ünlü deyimiyle söylersek «İlerleme» modası. Daha önceleri Türkiye toprağında adı sanı anılmayan bu akım bu kez birden bire bir salgın halini almıştı. İltihaplı bir çıban gibi hızla büyüyüp şişiyor, sol ortamımızdaki en sağlıksız unsurlar, bu kendileri gibi hasta yapı içine doluyordu. 1975-76-77 yılları sahte TKP'nin büyüme yılları oldu. 1977 sonlarında büyümesi en son aşamasına ulaştı. Ve nihayet aynı yılın Aralığında yapılan 6. kongrede, finans-kapitalin icazetiyle geldikleri DISK'in tepesinden tekerlenince büyümeleri durdu. Moda hala sürüyor, ama artık eskisi gibi salgın olmaktan çıktı. Ne var ki, çöküş ve yok oluş sürecine girdiklerini de henüz söyleyemeyiz. Şu anda ancak mevcut güçlerini koruyabiliyorlar.

Bu kaçak akımın, geçici de olsa Türkiye'de taban bulabilmesinin nedenleri üzerinde durmamız gerekir. Bu eleştirinin başlangıcında iki süper oportünizmin tarihi ve sosyal temeli (vârlık nedenleri) üzerinde durmuştuk. Onun için burada yeniden aynı konuya dönmeyeceğiz. Meseleyi daha anlaşılır kılabilmek için sahte TKP nin belli bir dönem büyümesinin ve bugün topladığı gücünü koruyabilmesinin yalnızca siyasi nedenlerini anmakla yetineceğiz.

1. NARODNİZM SAHNEYİ EKONOMİZME BIRAKIR

Bir ülkede devrimci harekete Proletarya Sosyalizmi bir anda hakim olamaz. İkin sürü - sepet küçükburjuva ve burjuva sosyalizmleri sökün ederler. Sol ortamı kaplarlar. Proletarya Sosyalizmi bunlarla mücadele ederek o mücadele süreci içinde gelişip güçlenir. Sonunda bu oportünizmleri yenilgiye uğrattır. İşçi sınıfı üzerindeki etkilerini yok eder. Ve harekete tam anlamıyla egemen olarak hareketin başına geçer. Bu proletaryanın iktidarda olduğu her ülkede olduğu gibi bizde de böyle oluyor ve olacaktır. Bir örnekle yetinelim :

Çarlık Rusyasında devrimci çalışmalarını Marksizm öncesi Narodnikler yönetiyordu. Marksist hareket 1880 lerde ilk Rus Marksistlerinden Plehanov'un önderliğinde kurulan Emeğin Kurtuluşu Gurubu tarafından başlatıldı. Emeğin Kurtuluşu Gurubu aynı anda Narodnizme karşı savaşı da başlattı. Ve 1880-90 yılları arasında bu savaşı kesintisiz sürdürdü. Marksizm ancak bu şekilde gelişip güçlenebildi. 1890'larla birlikte Marksist hareketin savunulma işini onun gerçek lideri olan Lenin üzerine aldı. Lenin Usta (elbette tek başına değil kitlelerle birlikte davranarak) Narodniklere karşı açılan savaşı onları kesin yenilgiye uğratarak sonuçlandırmanın, Rusyada marksizmin zaferi için şart olduğuna kanaat getirdi. «Halkın Dostları Kimlerdir?» ve Sosyal Demokratlara Karşı Nasıl Savaşılır» adlı eserinde Narodnizmi ideolojik olarak kesince mahkûm etti. Kazanılan bu teorik zaferin pratik alanda da gerçekleşmesi için örgütsel mücadele sürdürüldü. Sonunda Lenin Usta ve taraftarlarınınca 1890-1900 yılları boyunca Narodnizme karşı yürütülen mücadele Narodnizmin her alanda kesin yenilgisiyle sonuçlandı.

Bu ütopyacı küçükburjuva sosyalizminin ortaklıktan süpürülüp atılmasıyla arkasından kim zuhur etti dersiniz? Onun tam karşısı olan burjuva sosyalizmi : Ekonomizm.

Narodnizm mücadele metodu olarak «bireycil terörü» seçmişti. Onlar işçi sınıfına ve yığınların devrimci eylemine inanıyorlar onun yerine tek tek kahramanların sömürücü sınıfın temsilcilerine karşı düzenledikleri saldırıları (suikastları) geçiriyorlardı. Sömürücüleri birer-birer öldürmekle sömürü ve zulmün yeryüzünden kalkacağını sanıyorlardı. Öldürdükleri zalimlerin yerini yenilerinin alacağını hesap edemiyorlardı. Onun için mücadele anlayışları bireycil terör idi. Yani Narodniklik, onu savunan kişilerden uçkunluk, gözükara atılganlık istiyordu. Narodnik kahramanlarda bu nitelikler gerçekten vardı. Lenin Usta bile bir yandan onları kıyasıya eleştirerek yollarının çıkmaz olduğunu gösterirken,

diğer yandan onların bu ihtilalci karakterlerini teslim ediyor ve o yönlerine saygı duyulması gerektiğini göze batırıyordu.

Narodniklerin hem Marksistler tarafından teorik ve örgütsel alanda yenilgiye uğratılması hem de pratikte yollarının çıkmazlığının ispatlanması, onların tarih sahnesinden silinmesine neden oldu. Hemen arkadan sahneye çıkan Ekonomistler ise Narodniklerin tam anti-tezi idiler. Ekonomistlerin de tezleri şuydu :

«Ekonomistler, işçilerin sırf ekonomik mücadeleyle uğraşmaları gerektiğini iddia ediyorlar, politik mücadeleyi de, kendilerini işçilerin desteklemesi gereken liberal burjuvazinin yürütmesini istiyorlardı.» (Bolşevik Partisi Tarihi - s : 42)

Gördüğümüz gibi, Ekonomistler işçilerin yalnızca ekonomik, yani sendikal mücadele ile (ekonomizmin bir diğer adı da Sendikalizmdir) yetinmelerini savunuyorlar, siyasi mücadeleyi de burjuvaziye havale ediyorlardı. İşçi sınıfına siyaseti yasak kılıp onu burjuvazinin kuyruğuna takmak istiyorlardı. Burjuva sosyalizmi adını alan bu siyaset, işçi sınıfına ve devrimci ihanetten, burjuvaziye dolaylı yoldan savunmaktan başka bir amaç gütmüyordu.

«Uzlaşıcılığın, oportünizmin esas çekirdeğinin «ekonomizm» olduğunu, işçi sınıfı hareketinden «ekonomizm»in zafer sağlamasının, proletaryanın devrimci hareketinin yıkımı ve Marksizmin bozguna uğraması demek olacağını Lenin herkesten daha iyi görüyordu.

«Bu yüzden Lenin, daha türemeye başladığı ilk günden «ekonomistler»e karşı şiddetli bir saldırıya geçti.» (Bolşevik Partisi Tarihi : s : 41)

Lenin Ekonomistlerin oportünist fikirlerini açıkladıkları «Manifestolarını» görür-görmez, hemen harekete geçti. Sibiryada sürgünde olmasına rağmen ilişkide olduğu kendisi gibi sürgün arkadaşlarını topladı. (Lenin dahil 17 kişi) Birlikte «Ekonomist Manifesto»yu mahkûm eden sert bir protesto metni kabul etti-

ler. Lenin tarafından kaleme alınan bu metin bütün Rusyaya dağıtıldı. Ve çok etkili oldu. Usta, Ekonomistlere karşı savaşı bu şekilde başlatmış oluyordu. Bu savaş 1900 Aralıkta yayına başlayan Iskra gazetesinde etkin biçimde sürdürüldü. Ve mart 1902 de yayınlanan «Ne Yapmalı» adlı dev emeğiyle Lenin Usta Ekonomistlere son ödürücü darbeyi de indirdi. Proletarya hareketinin önündeki Ekonomistlerin kurduğu bu oportünist hareket de artık yerle bir olmuştu.

Nihayet Temmuz 1903 de toplanan RSDIP in ikinci kongresinde, proletarya sosyalizmi, karşısına çıkan bütün engelleri aşmış, bütün oportünizmleri yenilgiye uğrattı «Bolşevik» = çoğunluk oldu. Partiyi Marksist bir temel (program) üzerine oturttu. Partinin başına geçti. 1903 ten 1917 ye kadar geçen süre içinde düzene karşı olduğu gibi parti içindeki hertürlü sapmaya karşı da savaşı hiç aksatmadan sürdüren bu parti Ekim Devrimini gerçekleştirdi.

Şimdi gelelim Türkiyeye :

Türkiyede sosyalist hareket daha doğarken (1920 lerde) 1917 Ekim Devriminin de etkisiyle, Marksist bir zemin üzerine oturdu. Ve bu parti Türkiye toprağında 40 yıl dövüştü. Dağlar gibi teorik hazineler üretti. Ne var ki bu parti, bir yandan tefeci-bezirgânlığın en azgın zulüm ve baskısı, finans-kapitalin hiç soluk aldırmayan faşist terör ve provokasyonları yüzünden, diğer yandan hareket içindeki (yine küçükburjuva ortamımızdan ve eğilimlerimizden kaynaklanan) «en küçükburjuva» parçalanışlar yüzünden başarılı olamadı. 1960 larda dağılışa uğradı. Ve böylece hareket partisz kaldı .

1960 politik devrimi, Türkiye siyasi hayatına olduğu gibi sosyalist harekete de yeni bir gerilim ve açılım getirdi. Bu devrimin getirdiği «uyduruk» burjuva demokrasisi (ki 20 nci yy. öncesinde kalan klasik burjuva demokrasisinin ancak suyunun suyu olabilir) bile sosyalist hareketin bir yanardağ bacasından fışkıracı patlamasına, gelişip güçlenmesine, yığınları kendine çekerek artık bir yığın hareketi niteliği kazanmasına yetti. Artık toplumda sosyalizmi benimseyen ve savunanların sayısı, 1960 öncesi olduğu gibi onlarla, yüzlerle değil, binlerle, onbinlerle sayılıyordu. Bu yüzden Hikmet Kıvılcımlı, Lenin Usta tarafından Rusyada «Sosyal-Demokrat hareketin güçlenip büyüüş» on senesi olarak kabul edilen 1880-90 senelerini bizim 27 Mayıs sonrasına 1960-70 senelerine benzetir.

Ne yazık ki bu gelişim; küçükburjuva aydın yığınları saran sosyalist hareketle işçi sınıfı hareketinin birleşmesine yol açamadı. İşçi sınıfının, devrimin özgücü olduğunu reddeden, onun yerine köylülüğü «temel güç» kabul eden bireycil terörizmi tek devrimci yöntem olarak seçen anti-Marksist iki siyasetin, bilimsel adıyla konuşursak Narodnik iki çete (İspanyolcası: sını vurmasıyla ve hareketin başına geçmesiyle) teşkilâtının devrimci harekete damga le sonuçlandı. THKP-C ve THKO adlı bu iki Narodnik örgüt arasında ideolojik ayrılık yoktur. Sadece lidercil ve bu durumun yol açtığı örgütcül bir farklılık söz konusudur. Gençliğimizde bulunan «Genç Türkler» devrimci geleneğinin de, öğrenci gençliğimizin bu tarihin ve bilimin mahkûm ettiği Narodnik teorileri benimsemesinde ve o yola itilmesinde oynadığı rolü anmadan geçemeyiz.

1971 de saldırıya geçen THKP-C ve THKO nun bir avuç silahlı militanı finans-kapitalin CIA güdümlü faşist karşı saldırısı ve ardından faşist diktatörlüğüyle karşılaştı. Üretmen yı-

ğınlardan, özellikle proletaryadan kopuk silahlı aydınlar hareketi finans-kapitalce kısa sürede kolayca ezildi.

Marksizmin daha 20 nci yüzyıla girmeden, ideolojik olarak mahkûm edip; «çıkılmaz yol» olduğunu gösterdiği Narodnizmin, gerçekten «çıkılmaz yol» olduğu bir kez daha, 1970 ler Türkiyesinde pratikçe ispatlanmıştı. Artık herkes anlamıştı ki, işçi sınıfına ve onun devrimci potansiyeline inanmayan sadece kahramanların gözükara atılışlarına (bireycil terörlerine) bel bağlayan bir siyaset adına ne derse desin, üzerini Marksizmden ödünç aldığı kavramlarla ne kadar süslemeye çalışırsa çalışsın bilim dışıdır, ütopyadır.

Aynı anti-Marksist teorinin Türkiye toprağında bir kez daha denenmesi yine eskiden olduğu gibi geniş gençlik kitlelerini peşinden sürüklemesi mümkün değildi. Burada hemen şunu da belirtmeden geçmeyelim ki; bugün THKP-C'nin devamı ve aynı siyasetin savunucusu olduğunu söyleyen «Devrimci Yol»un, aslında THKPC ile, özellikle pratiğine yani yaptığı işine bakar ve ona göre hüküm verirse, uzak-yakın bir ilişkisi yoktur. «Devrimci Yol» sadece lafta THKP-C nin devamcisıdır, işte değil. Hatta sadece lafta bile Mahir'i tutarlı olarak savunmamakta, THKP-C siyasetinin özünü oluşturan en önemli noktalarında, sözde derinleştirme bahanesiyle yandan çarklı düzeltmelere girmekte ve böylece o siyasetten teoride de kerte-kerte uzaklaşmaktadır.

THKO siyasetini aynen sürdürdüğünü söyleyen bir gurup ise, bugün yoktur.

Narodnizmin bu kesin iflasi karşısında, meydana ister istemez bir başka oportünizme, Narodnizmin tam anti-tezi olan : teslimiyetçi, kuyrukçu burjuva sosyalizmine «Ekonomizm»e kaldı. Çünkü sosyalist hareket, işçi sınıfı hareketiyle henüz kaynaştırılmamıştı. Her iki side ayrı mecradan akmakta idiler. Yani sosyalist ortamımız hala bir aydınlar ortamı olmaktan çıkamamıştı. Böyle bir ortamda proletarya sosyalizmi elbette hareketin önderliğini ele alamazdı. Üste çıkamazdı. İşçi sınıfı denizine dalınıp, o sınıf hareketi sosyalist hareketle birleştirilmediği sürece Marksist hareket elbette altta güreşecekti. Ve sosyalist hareket içinde bir oportünizm etkinliğini yitirince onun yerine fırsattan istifade hemen bir başka oportünizm hareketin başına tebellüş oluverir. Ve işçi sınıfı proletarya sosyalizmi tarafından tutuluncaya değin bu kısır döngü böylece sürer gider.

İşte bu nedenden dolayı, 1971 Narodnizminin alternatifi proletarya sosyalizmi olamadı, burjuva sosyalizmi : sahte TKP oldu. 1971 hareketi liderlerinin, inandıkları dava uğruna, gözlerini kırpmadan ölümü kabullenmelerine karşılık; sahte TKP şefleri, geçmiş mücadele içinde : poliste dört sopa yiyince çökmüş, «пoлeтoк oлoжeнoл oпyчeнo yиeнoлoжeнo» dikleri herşeyi polise okumuş, tabii bu arada postlarını kurtarmak için, polisin ağızlarından tek kelime alamadığı partinin yiğit militanlarını ele vermiş, yani poliste tam anlamıyla çökmüş, bu yüzden bugün, en hinoğlu hince bir namussuzlukla mücadelesine ve adına sahip çıkmaya yeltendikleri gerçek TKP den kovulmuş dönemlerden derleşiktir.

1971 hareketinin savunucuları, hemen bir anda devrim yapacaklarını sanarak «evrim devrim içice» deyip, (işçi sınıfını ve halkı bilinçlendirip, örgütlenerek devrim cephesinde ordulaştırma görevlerini reddedip) elde silah «öncü savaşı» yapmaktan başka eylem biçimi bilmez ve kabul etmezlerken, sahte TKP dönemleri, devrim lafını ağızlarına almazlar. «Toplumsal iler-

leme» sonunda varacakları «ileri demokratik düzen»(!) den sosyalizme «kendiliğinden» ve de «barışçıl yoldan» geçecekleri mavalını okurlar. Böylece, proletarya ihtilalini ve diktatörlüğünü açıkça reddetmiş olduklarından, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları rolünü oynarlar, ve en ince yoldan, burjuvazinin, devrimci sınıf içinde, savunuculuğunu yaparlar.

Yani demek istediğimiz 1971 Narodnizmi ve sahte TKP iki oportünist uçtur. Biri küçükburjuvaca uçkunluğu, diğeri ise kaçınılılığı (kaçaklığı) ve kuyrukçuluğu temsil eder. Bu yüzden 1971 uçkunluğunun yenilgisi, karşıtı olan sahte TKP kaçaklarının meydan bulmasına kapı açmış, zemin hazırlamıştır.

2 — SAHTE TKP BURJUVAZİDEN İCAZETLİDİR

Finans - kapitalin, egemen olduğu her ülke de denemekten bıkmadığı bir yöntemi vardır : Parababalari, bir ülkede sosyalizmin adının bile anılmasını istemezler. Onun için sosyalizmin yayılmasını, güçlenmesini engellemek için ellerinden geleni yaparlar. Fakat biliyoruz ki, çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Yani emperyalizmin («cançekişen kapitalizm»in) ölüm, sosyalizmin tüm dünyada zafer çağıdır. Bu yüzden parababalarının baskı ve yasakları kâr etmez. Artık günümüzde sosyalizmin gelişimini, engellemeye tüm gerici sınıf veya zümrelerin gücü yetmez olur. Bunu bilen parababaları, herhangi bir ülkede sosyalizme karşı uyguladıkları yasakların bir işe yaramaz hale geldiğini görünce, hala körükürüne direnip durmazlar. Hemen taktik değiştirirler. Ve eski baskı ve zulüm yöntemini bırakıp yeni bir yöntem başvururlar : o zaman, burjuva sosyalizmi, küçükburjuva sosyalizmi, feodal sosyalizm ve bunlara benzer tüm oportünist akımlara karşı uygulamakta oldukları yasağı kaldırır, onları serbest bırakırlar. Yalnızca proletarya sosyalizmi = Marksizm üzerinde yasak uygulamaya devam ederler. Hatta finans-kapital yalnızca, proletarya sosyalizminin yolunu tıkamakla kalmaz, kendine en yakın bulduğu burjuva sosyalizmini himayesine alıp teşvik eder. Ona yardımcı olur. Adı gibi bilir ki burjuva sosyalizmi sol ortamı kapladığı sürece, proletarya sosyalizminin işi zordur. Finans-kapital bu yöntemle, dışardan uyguladığı terörle gelişimini engelleyemediği, devrimci hareketi bu kez de, o hareket içine soktuğu hizmetkârları (burjuva sosyalistleri) vasıtasıyla yolundan saptırmaya çalışır.

İşte, 1975'lerden itibaren sahte TKP'nin Türkiyede güçlenmesinin bir nedeni de, burjuvaziden aldığı böyle bir icazettir. 1971 THKP-C ve THKO hareketlerinin sonu, proletarya sosyalizminin bu temel prensibini : işçi sınıfına dayanmayan her devrimci hareketin sonucunun kaçınılmazca yenilgi olacağı gerçeğini bir kere daha en kör gözlerle bile batırmıştı. Bu işçi sınıfıyla henüz kalıcı bağlar kuramamış olan aydın sosyalist grupların işçi sınıfına gitme, o sınıf hareketiyle sentezleşme istek ve çabalarını artırmıştı. Diğer yandan özellikle 15-16 Haziran büyük şanlı direnişinden beri işçi sınıfımızın kendiliğinden gelme hareketleri, parababalari için, artık kolay kolay zaptedilemeyen, coşkun bir sel halini almıştı. Bu hareketi kontrol altına alabilmenin tek yolu, onun Marksist hareketle birleşmesini engellemek, yani hareketi, sınıf pusulasından yoksun bırakmaktı. Bu durumda Finans-Kapital, işçi sınıfı Marksizme karşı karantınaya alabilmenin en güvenilir yolunu, onun başını burjuva sosyalizmi ile bağlatmakta buldu. Sadece bununla da yetinmedi; burjuva sosyalizminin de kendine en yakın, en za-

rarsız olanını seçti. Örneğin yine açıkça burjuva sosyalizmi yapan TIP'e bile tam güvenemedi. Çünkü o nede olsa Türkiye toprağında siyaset yapıyordu. İçlerinde Marksizme gönül verenler çıkabilir, işçi sınıfına parabolaları için ölümcül sonuçlar doğuran, bu Marksizm «illetini» buluşturabilirlerdi. Oysa sahte TKP, bir kez proletarya davasına ihanet etmiş hainlerden kurulu idi. Ve arabin dediği gibi «El hayn la iflah» (hain iflah olmazdı). Sonra sahte TKP dönemleri, onyıllar öncesi Türkiye'den terki diyar eyleyip Moskova ile Doğu Berlin'e sığınan ve oralarda, sosyalist ülkeler proletaryasının yarattığı emekleri derebeğice bir asalaklıkla yiyerek gününü gün eden soy-suz muhacirlerden oluşuyordu. Onlar yaşamının en kolay ama en aşağılık biçimini (parazitçe asalaklığı) seçmişlerdi. Sosyalist ülkeler proletaryasının sırtından bol keseden maaşları ödenecek, emirlerine katlar arabalar tahsis edilecek, onlarsa ellerini ılık sudan soğuk suya deşirmeden «beğ gibi» yaşayacaklardı. Onlarda bu «tatlı hayatı» bırakıp, Türkiye'de Türkiye proletaryası ve halkıyla birlikte yaşayıp yine birlikte yerli - yabancı parabolaları düzenine karşı savaşmayı göze alacak ne yürek, ne enerji ne de inanç vardı.

Sahte TKP dönemlerinin bu iğrenç içyüzlerini çok iyi bilen Türkiye hakim sınıfları, onların bu özelliklerini çok sempatik buluyordu. Çünkü böyle bir akımdan kendilerine zarar gelmezdi. Üstelik proletarya sosyalizminin önüne set çekmesi açısından, bu kaçak siyasetin gelişmesinin, finans kapitale sağlayacağı yarar hiç de küçük değildi. Bu hesabı yapan sermaye sahte TKP'ye sinyalini çaktı (icazetini verdi.) O zamana dek Türkiye'de izi tozu görülmemiş sahte TKP birdenbire, Türkiyede «ilerlemeye» başladı. Finans - kapital «yürü ya kulum» demişti bir kez.

Gelişim şöyle oldu :

Önce DISK'in tepesini tutmuş olan; aristookrat, gangster sendika ağaları, (ki bunlar çok yüksek maaşları, altlarında otomobilleri, işçi sınıfının sırtından vurdukları üçer-dörder daireleri, velhasıl sürdürdükleri hayat tarzı (düzeyi) ve bundan kaynaklanan dünya görüşleri ile işçi sınıfından çok burjuvaziye yakındır) «ilerle»diler. İşçi sınıfının DISK çatısı altındaki kesimine sosyalizmi, sosyalistlere de DISK içindeki işçilerle ilişki kurmayı yıllardır yasak etmiş olan bu gangster sendikacılar, şimdi birden bire sözde «keskin komünist» keşilmişlerdi. Ama eski huyları; proletarya sosyalizmine ve sosyalistlerine karşı olan düşmanlıkları değişmemişti. Hatta bu ağaların «ilerle»dikten sonra gerçek sosyalistlere karşı düşmanlıkları o denli azıttı ki, MESS grevlerinde IGD lilerin dışında bir tek sosyalistin, grevci işçilerle görüşmesine, ilişki kurmasına müsaade edilmedi. Devrimciler, grevdeki işçilerle ilişki kurabilmek için fabrikaların etrafını saran polis kordonunu yarsa bile, DISK görevlilerinin kordonunu yaramıyor ve geri çevriliyordu. Bu davranışıyla sahte TKP, icazetini aldığı finans-kapital'e hizmette kusur etmiyor, Marksizm «illetinin» DISK'e bulaşmasına göz yumuyordu.

DISK tepesindeki üç-beş gangsterin ilerlemesi ve onların aracılığıyla; Alamanyalarda, Fransalarda tahsil ederken «ilerleyip», oradan sonrada Türkiyeye ithal edilen üç-beş kişilik küçükbürjuvanın, «uzman» denilerek yüksek dereceden memur maaşıyla DISK'e yerleştirilmesinden sonra, sahte TKP, dönem-

leri DISK'i kendilerinin saydı. Hakları vardı, DISK onlarındı. Ama sadece DISK'in kasaları, binaları, otomobilleri ve gangster sendika ağaları onlarındı. Ama DISK çatısı altındaki proleterlerin onlarla bir ilişkisi yoktu. Grevlerde, direnişlerde patrona karşı kavgaya öncülük eden, sınıf bilinçli işçi liderlerinin hiçbirisi onlarla birlik değildi.

Fakat sahte TKP'nin DISK tepesini tutması, küçükbürjuva sol ortamımızda ona karşı bir heyecan ve tapınç yarattı. Ve bir «ilerleme» modası aldı yürüdü. Okullarda gençliğimizin verdiği anti-faşist mücadeleye iki bu aynı zamanda nefis müdafaaçısıdır; kendilerinde o mücadeleye katılacak yürek ve bilek olmadığı için, korkaklıklarından kaynaklanan bir kompleksle «goşizm» diyerek küfreden, gençlik içindeki en silik ve yüreksiz unsurlar hızla «ilerle»diler. Yarı sarhoş, yarı kaçık küçükbürjuva sanatçı tayfasının haylisi «ilerle»di. Doktor, mühendis gibi «temininde güçlük çekilen eleman»larımızın solcu geçinenlerinin de hatırı sayılır bir kesimi «ilerleme» modasına kendisini kaptırdı.

Ancak finans - kapital, Sahte TKP'ye DISK'in mülkiyetini bağışlamamıştı. Sadece belli bir süre için bekçi atamıştı DISK'in başına. Bu süre içinde sahte TKP, DISK'e proletarya sosyalizminin sızmasını önlemiş, karşılığında ise, hem DISK kasalarını arpalık olarak kullanıp beslenmiş hem de güya işçi sınıfını tutar göründüğünden sol içinde güçlü bir grup haline gelmişti. Yani bu anlaşmadan her iki tarafta kârlı çıkmıştı.

Fakat finans-kapital, yıllardır kendisi tarafından hazırlanıp bu günler için yetiştirilen ve halkın «umudu» haline getirilen sosyal - demokrasiyi; bütün oportünizmine ve uysallığına rağmen sahte TKP'ye tercih etti. Sosyal - Demokrasi iktidar olmak üzereydi. Bütün ülkede sosyal - demokrat bir rüzgâr esmeye başlamıştı ve sosyal - demokrasi de artık günün bir numaralı modası olmuştu. Böyle bir dönemde, finans - kapitale sosyal - demokrasi, burjuva sosyalizmi sahte TKP'den daha iyi hizmet edebilirdi. Yani DISK'i Marksistlere karşı daha iyi koruyabilirdi. Bu amaçla sermaye, sahte TKP'yi DISK yönetiminden alacağı edip DISK'i sosyal - demokrasiye emanet etti.

Sahte TKP'nin bizce, gelişim nedenlerinden biri de finans-kapitalden (belli bir süre için DISK yönetimine getirilmek suretiyle) aldığı bu icazettir.

3 — SAHTE TKP'NİN, SOVYETLERCE TANINMASI, GÜCE TAPICI KÜÇÜK BURJUVALARIMIZI BÜYÜLEDİ.

Sahte TKP, bildiğimiz gibi Sovyetler Birliğince tanınmakta ve bu sayede de uluslararası toplantılarda Türkiye adına ahkâm keşlebilmektedir. Bu durum küçükbürjuva sol ortamımızda pek çok kişiyi büyülemeye yetmektedir. Bunlara göre, madem ki Sovyetler Birliği, sahte TKP'yi tanıyor, öyleyse en doğru siyaset odur. Onlar böyle bir metafizik Aristo mantığıyla iş görmektedirler. Oysa eğer bu kriter doğru olmuş olsaydı; Leninizmi resmen reddeden ve programından çıkararak, İspanya'nın NATO'da kalmasını savunan, İspanyol Komünist Partisi de doğru çizgide olmuş olurdu.

Marksizm - Leninizmin özü olan proletarya diktatörlüğünü reddeden ve böylece Marksizmi de reddetmiş olan Fransız ve İtalyan Komünist Partileri de tutarlı partiler olmuş olurdu. Çünkü yine bilindiği gibi bu partilerin hepsi adını taşıdıkları ülkelerin proletaryasının ve halkının temsilcisi olarak Sovyetler Birliğince tanınmaktadır. Ve de bu partiler tıpkı sahte TKP gibi, uluslararası toplantılarda ülkeleri adına söz söyleyebilmektedir.

Demek ki, bir partinin gerçekten Marksist-Leninist olup olmadığının kriteri o partinin, Sovyetlerce tanınıp tanınmaması değil, yöneticilerinin niteliği, savunduğu teori ve pratiğidir. Bizce tek bilimsel ölçüt bu olmalıdır. Lenin Usta bu gerçekliği şöyle koyar : «bir partinin gerçekten emekçilerin politik partisi olup olmadığı yalnızca emekçilerin üyeliğine değil, fakat bu partiyi yönetenlere ve söz konusu partinin eylemlerinin ve politik taktiklerinin neler olduğuna bağlıdır.» (Lenin. Üçüncü Enternasyonal Konuşmaları S. 100)

Ama ne yazık ki, bu Marksist kriter, küçükbürjuva ortamımızda, pek itibar bulmamış ve pek çok kişi sadece Sovyetler onu tanıyor diye, sahte TKP'nin peşine takılmaktan kendini kurtaramamıştır.

4 — YENİ KUŞAKLARCA, GEÇMİŞ MÜCADELENİN BİLİNMEYİŞİ SAHTE TKP'YE DEMAGOJİ İMKANI VERİYOR

Sahte TKP her ağzını açışta, namussuzca bir demagojiyle söze başlıyor : Kendini ellisekiz yıllık geçmiş mücadelenin temsilcisi diye tanıtıyor. Ve bu demagojiyle geçmiş hakkında bilgisi olmayan, aralarında samimi ve iyiniyetli unsurların da bulunduğu pek çok genç devrimciyi kandırabiliyor. Bu genç insanlar, mademki bu parti ellisekiz yıldır savaşıyor öyleyse bizler de bu saflarda yerimizi almalı, kavgaya katılmamız sonucuna varıyor. Ve böylece geçmişin bilinmeyişi en çok sahte TKP'nin işine yarıyor.

Oysa sahte TKP'nin, geçmiş mücadele içinde çöken, ihbar ve provokasyonlarla gerçek TKP'ye ihanet eden tabansızlardan, kaçaklardan derleşik olduğu açık seçik ortaya çıktığı an, sahte TKP'nin işi bitiktir. Bu konuda bizi aydınlatabilecek durumda olan, fakat yazık ki şu anda elimizde bulunmayan iki kaynak var : Bunlar : 1. — Üçüncü Enternasyonal dosyaları 2 — Hikmet Kıvılcımlının «Partinin Eleştirili Tarihi» ve «Kim Suçlanmış?» adlı eserleridir. Bu belgeler er geç proletarya sosyalistlerinin çabalarıyla, Türkiye devrimcilerinin önüne sunulacak ve geçmişe tutacakları ışık, yarasalar gibi loş karanlıklarda yaşama imkânı bulan sahte TKP'yi boğacaktır. Sahte TKP'nin Türkiye'de taban bulabilmesinin önemli nedenlerinden biri de; bu görevin (geçmiş gözler önüne serilecek belgeleri yayınlayabilme görevinin) henüz başırlanamamış oluşudur.

Sahte TKP'nin, Türkiye sol ortamına girebilmesi ve belli bir süre moda olabilmesi bizce bu dört başlı nedenler zinciriyle açıklanabilir.

(Devam edecek)

Yeni VP'nin Demagojide Devrimi (3)

YENİ VP'DEN VATAN PARTİSİ VE İPSD ÜZERİNE BİR DEMAGOJİ

Yeni VP'nin Usta Dr. Hikmet Kıvılcımlıya maletmeye çalıştığı bir ikellik de, Vatan Partisi ile İPSD'yi aynı kefeye koyması idi. Bu, Ustaya sürülebilecek en adi lekeydi. Dr. Hikmet Kıvılcımlı Parti ile Derneği birbirine alternatif koyabilecek denli cahil, toy, ne dediğini bilmez gösterilmek istenmişti. Oysa bugün partili mücadeleye en az önem veren bir eğilimin 3 günlük sempatanına sorulsa parti ile derneğin arasındaki farkı bilir. Ama Yeni VP şıhları megalomaniden o denli yollarını şaşırılmışlardır ki, bu farkı göremezler. İşin ilginç yanı bu körlüklerini de Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya maletmeye yeltenirler.

Bilindiği gibi bu demagojiyi de gazetemizin 5. sayısında şöyle deşifre etmiştik :

«2—Yeni VP'nin yeni kellesi Kıvılcımlı'nın cevabı :

«Dr. H. Kıvılcımlı, 1967 de Vatan Partisi'ni yeniden faaliyete geçirecekti. Fakat Orhan Müstecaplı, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın bu girişimini provoke etti. Vatan Partisi yerine İPSD (İşsizlik ve Pahalılık Savaş Derneği) kurmayı önerdi. Bu önerisini Dr. H. Kıvılcımlı'nın arkadaşlarına da kabul ettirdi. Böylece, Dr. H. Kıvılcımlı Vatan Partisi yerine İPSD'ni kurmayı mecburen kabul etti.» (Yeni VP'nin yeni kellesi Kıvılcımlı'nın bu görüşü, genel kongrede; Anarşi Yok! Büyük Derleniş'e «olağanüstü subjektiftir, soyuttur» diyerek küfreden zavallı bir başkanlık divanı üyesi tarafından savunulmuştur. Yukarıda aktardığımız metin kongre konuşması olduğundan elimizde yazılı biçimde mevcut değil. Bu yüzden anlatımda değişik kelimeler kullanmış olabiliriz, fakat söylenen, özce aynen budur. Eğer bu konuda hatamız varsa Yeni VP lütfen sözlesini Düzeltmeye hazırız.)

«...Burada söylenene göre Kıvılcımlı, Partiyle Dernek arasındaki farkı göremeyecek kadar cahilmiş. Demek ki, onlara göre Kıvılcımlı : «parti olmazsa dernekle de idare edebiliriz, o da işimizi görür.» diyebilecek kadar ne yaptığını bilmez birliymiş. Ne yazık ki develeri bile, değil güldürmek, at gibi kişnetecek denli komik olan bu saçma iddianın sahipleri bugün Dr. H. Kıvılcımlı devamcısı postuna bürünerek adam kandırabiliyorlar.» (Devrimci Derleniş sayı : 5 Derleniş ve Gurup Partileri)

Özetçe aktardığımız bu eleştirimize de Yeni VP şefleri hiçbir cevap vermediler. Böyle bir eleştiriyi yapılmamış saydılar. Onlar bilimden umudu kesince (çünkü demagoji bilimle bağdaşmaz) bütün umutlarını zamana bağladılar. Zaman nasıl olsa bu eleştiriyi unutturacaktı. Yeni VP şıhları da ellerini yıkayıp aklanacaklardı. Ama tüm demagojilerinde olduğu gibi bu konuda da iştahlarını kursaklarında bırakıyoruz. Bir kez daha eleştirimizi göze batırarak, bir kez daha cevap bekliyoruz.

YENİ VP'NİN «OPORTÜNİZM NEDİR?» TAHRİFATÇILIĞININ NEDENİ, İKİYÜZ- LÜ OPORTÜNİZMDİR.

Yine Gazetemizin 3. sayısında Yeni VP Anarşizm Batağı ve Demagoji (3) başlıklı yazımızda Yeni VP'nin Eneski Sosyalizm Tahriyatçılığına Somut Bir Örnek başlığında Yeni VP'nin Ustanın Oportünizm Nedir? eseri üzerinde yaptığı tahrifatı göze batırmıştık. Orada şöyle demiştik :

«Yeni VP. ideologları «TSİP OLAYI : PARTİ YAPICILIĞI...» kitabının sonuç bölümünde, önerdikleri anti-Leninist parti ve cephe anlayışlarına Eneski Sosyalizmin teorik eserlerini ve Ustası Dr. Hikmet Kıvılcımlı'yı şahit göstermeye çalışırlar. Anti-Leninist önerilerini sıralamadan önce, düşükleri bir dipnotta şöyle denir : «Bu maddeler Dr. H. Kıvılcımlı'nın Oportünizm Nedir? adlı kitabının «Başa Geçme : (Güç + Denem) ile olur» bölümünden bazı kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır.» (a.g.e. s : 179)

««Devrimci yazında elbette «bazı kısaltmalar» aktarmalar yapılabilir. Yapılmalıdır. Fakat burada, uyulması gereken temel prensip : aktarılan metnin (ya da tezin) anlamını bozmadan, çarpıtmadan, yani tahrif etmeden aktarmaktır. Devrimci mücadele ahlâkı bunu gerektirir. Yoksa yapılan iş demagojidir, burjuva politikacılığdır. Yeni VP de, kendi saçma tezlerini, Ustanın kitabından «bazı kısaltmalar yapılarak aktarılmıştır» diyerek Kıvılcımlı Ustaya maletmeye kalkmakla bu acıklı duruma düşmüştür. Nasıl düşüğünü gösterelim.» (Devrimci Derleniş - sayı : 3) dedikten sonra Ustanın tezinin nasıl tahrif edildiğini bir sayfa boyu teşhir etmiştik. Bu teşhirimiz karşılığında Yeni VP.den aldığımız cevap kosa bir TISSSS dir.

Oysa bu konuda da onların tutabileceği 2 yol olabilirdi. Ya yaptıkları «kısaltmalar»ın gerçekten kısaltma olduğunu, yaptıkları değişikliklerin doğru bir yorumlama olduğunu ispat eder, bizleri ikna ederlerdi (ki bu imkânsızdır) ya da proleter dürüstlüğü ile özeleştirir yapar, tahrifat yaptıklarını itiraf ederlerdi. Ama onlar bu iki yolu da tutmazlar. Yine konuyu susuşa getirmeyi yeğlerler. Onlar bir daha «zaman unutturur» yolunu burjuva politikacılığını tercih etmişlerdir.

YENİ VP. BUND'CU OLDUĞUNU KABUL EDER

Yine bilindiği gibi Yeni VP. bizce savunulan «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» e önce «derleniş tezi» adını takar. Sonra da «Derleniş Tezi»nin Bund'un federasyon tezinin aynı olduğunu söyleyerek «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» prensiplerinin dolaylı olarak Bund'un tezinin aynı olduğu iddia edilir. Böylece Kıvılcımlı Usta Bund'cularla özdeşleştirilir. Bu demagojilerini de üçüncü sayımızda BUNDÇU KİM? başlığıyla iki sütunda teşhir etmiş ve sonunda şöyle demiştik :

«Onlar kendi Bund'cu federasyon tezlerini haklı gösterebilmek için Lenin'in gölgesine sığınmaya, Leninist Parti ve Cephe prensiplerinin savunulduğu «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i ise; «Bu Bund'un federasyon tezidir diyerek karalamaya girişecek denli Yavuz Hırsızdırlar. Ama onların bu cürretkârlıkları aslında yine suçluluk kompleksiyle düşükleri zavallılığın ve pusulayı yitirmelerinin sonucudur. Çünkü Kıvılcımlı Ustayı ve «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» tezinin vurmak için sarıldıkları «Bund'cu» silahı da böylece geri tepmiş ve kendilerini vurmuş olur.» (Devrimci Derleniş sayı : 3)

Yeni VP kurmayları bu eleştirimizi de olmamış saydılar. Gözlerden irak tatalım, kafalardan da irak olur, unutulur umuduna düşüküler. Umutlarını bir kez daha suya düşükürdükümüze göre artık cevap verirler herhalde.

Denebilir ki, canım bir polemige girilince her konuda cevap vermek zorunlu değildir. Detaya ilişkin bazı konular cevapsız bırakılabilir. Bu yargı doğrudur, katılırız, ama eğer o konu detay ise... Oysa bir eğilimin Bund'culukla itham edilmesi, hele bunun ispatlanması hiçbir zaman detay, ayrıntı kabul edilemez. Hiçbir ciddi siyasi eğilim böyle bir ithamın altında kalmaz. Nitekim bizler bu, bize yöneltilen Bund'cu demagojisini teşhir ettik ve Yeni VP'nin tezinin Bund'un tezinin aynı olduğunu ispat ettik. Yeni VP'ye ise «kalla kala proleterce özeleştirir yapıp «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» bayrağı altında saf tutmak kalmıştır. Ama onların megalomanileri buna elvermediği için konuyu susuş kumkummasına (hurjuvazinin ezeli taktiği) getirerek unutturmak isterler. Ve onlar «sükut ikrardan gelir.» (susmak kabullenmekten gelir) diyen atasözümüzde belirtildiği gibi susmakla Bund'cu olduklarını kabullenmişlerdir.

Diğer cevap alamadığımız eleştirileri de kısaca belirterek geçelim.

Reorganizasyon meselesini Yeni VP «prensipçe olsun çözümlenmiş kabul etmez: Onlara göre, Dr. Hikmet Kıvılcımlı duhil, reorganizasyon meselesinin «Türkiye Sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez.» (H. Yılmaz - TSİP Olayı s : 123 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2) Onlar «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i inkâr ettikleri için böyle tutarsız konuşabilmişlerdir. Ve biz onlara bu konuda sonsöz olarak şöyle demiştik :

«Burada Yeni VP. ideologlarına sormayalım; «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» nedir? diye Verecekleri cevap belli : «olağanüstü soyut, subjektif ve «iyi dilek». Onlar yine karanlıkta kaldılar, «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» de aydınlatamadı onları. Yazık.» (Devrimci Derleniş - sayı : 2)

Yeni VP. ye göre gurupların yeniden zuhuratı reorganizasyonun ta kendisidir :

Reorganizasyon konusunda Yeni VP. şöyle der :

«1971 den beri gelişen olayları; Reorganizasyon veya yeniden örgütlenmeyi, her eğilimin kendi yordamınca gerçekleştirme çabaları olarak değerlendirebiliriz.» (Vatan Partisini Ormeye Yeniden Çağrı s : 10)

Yani onlara göre bir gurup 1971 faşizminden dolayı dağılmış ve kendini yeniden örgütleyorsa, bu reorganizasyondur. Ve bu yüzden de : «14 Ekim sonrası olaylar, daha zenginleşmiş, netleşmiş ve sonuçlanmıştır.» (a.g.y. s : 10) derler. Oysa onlar reorganizasyonun gerçek anlamını ve prensiplerini gayet iyi bilir ve şöyle dile getirirler :

«Hepimizin bildiği gibi reorganizasyonun prensipleri, parolaları «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» te formüle edilmiştir.» (H. Yılmaz - TSIP Olayı s : 134 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2)

Biz onların bu tutarsızlıklarını yeterince açıkladıktan sonra sözü şöyle bağlamıştık :

«Onlar, aynı kitapta hem; «Reorganizasyonun... halen Türkiye sosyalistlerinin kafasında prensipçe olsun çözümlendiği söylenemez... en başta teorice aydınlığa kavuşmadığı görülüyor.» derler hem de «hepimizin bildiği, reorganizasyon prensipleri, parolaları; «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» te formüle edilmiştir.» diye yazarlar.

«Sonra da kafaları kızınca; «Anarşi Yok, Büyük Derleniş!» «olağanüstü soyuttur, subjektiftir, iyi dilektir.» diyerek Usta'nın emeğine sövüp sayarlar.» (Devrimci Derleniş sayı : 2)

Yeni VP'ye göre ilkelik (primitivizm) ten kurtulmak : İçişleri Bakanlığına bir pulsuz dilekçe vermektir.

Bu konuda Yeni VP'nin görüşü şudur :

«Olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna gelmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkeliklerini aşmıştır. Veya en azından zaman kesin olarak bu yönde işlemektedir.» (Vatan Partisini Örmeye... s : 11 Aktaran Devrimci Derleniş sayı : 2)

Bu sakat görüşü eleştirmiş ve Ustanın «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» eserinden şu aktarmaları yapmıştık :

«Primitivizme (ilkelliğe) paydos : Yuvarcıklar (mahfiller) anarşisinin kalkması ile olur.»

«Dünyanın her başarılı devrimci çelik çerkerdeği, Yuvarcıkların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğmuştur.»

Eleştirimizin devamında şunları da söylemiştik :

«Yeni VP'nin ikiyüzlü oportünistleri, Ustanın meseleyi böyle koyduğunu bilmezler mi? Bilirler. 1975 te, TSIP içindeyken şöyle konuşurlar :

«Kıvılcımlı'nın belirttiği gibi «kongre toparlanmadan... kurulan «parti» sosyalist hareketimizin bu ilkeliliğine sonverememiş, «her gurubun kendi başına kuracağı «parti» lere kapı açmış ve haklılık kazandırmıştır.» (H. Yılmaz, TSIP Olayı... s : 60)

«Görüldüğü gibi Yeni VP şefleri o zaman her gurubun kendi başına parti kurmasını olumsuzluk olarak değerlendirirler ve bunun sosyalist hareketimizin ilkeliliğine son veremeyeceğini söylerler.

«Bugün ise : «Olayca; 12 Mart öncesi eğilimleri, 14 Ekim sonrası partileşme yoluna girmişlerdir ve bu anlamda 14 Ekim sonrası 12 Mart öncesinin ilkeliliklerini aşmıştır.» diyerek; her grubun kendini parti saymasını olumluluk kabul ederler ve bu şekilde ilkeliliğin aşıldığını savunurlar.

«Onların, bu sık sık görülen döneklikleri; İğrenç ikiyüzlü oportünist içyüzlerini ele verir. Eneski Sosyalizmin en vazgeçilmez prensipleri, teorik-pratik emekleri, onlar için sadece kariyer sağlamaya yarayan birer araçtır. Onun için bir prensibi bugün savunur görünürler, yarın, işlerine gelmeyince, aynı prensibin karşısına geçerler.» (Devrimci Derleniş s : 2) dedikten sonra bir sayfaya yakın bu konudaki tutarsızlıklarını sergileyerek eleştirimizi bitirmiştik. Bu eleştirimize de bir cevap alamadık.

TEP «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» i Yeni VP'den Daha İyi Anlar : başlığında ise, Ye-

ni VP. nin bizi TEP'le aynı düşüncede göstererek yıpratmayı amaçlayan demagojisini sergilemiştik. Bilindiği gibi Yeni VP bu konuda şöyle demişti :

«Yine Tez sahipleri (kastedilen Yeni VP batağını terkeden arkadaşlar) Kongrede TEP'in «Tek parti çağrısı»nı benimsediklerini belirtirler. Böylece görüşleri daha bir bütünlük kazanmış, açıklığa kavuşmuş oldu.» (Yeni Sosyalist 5 Nisan 1977 Aktaran Devrimci Derleniş - sayı : 3)

Bu demagojiye cevabımız şöyle olmuştu :

«Görüldüğü gibi Yeni VP'nin tekke şifhaları, Arkadaşları TEP'in kuyruğuna takılmış gibi göstererek, arkadaşlara çamur atmak isterler. Oysa gerçeklik böyle değildir. Arkadaşların kongrede bu konuyla ilgili söylediklerini aynen aktaralım :» dedikten sonra kongre konuşmasının (Derleniş Sorunu ve Yeni VP Olayı) ilgili bölümü aktarılmıştı. Üçüncü bir kez aktarmaya gerek görmüyoruz. Bu eleştirimiz de ikinci kez (birincisi kongre değerlendirilmesinde) cevapsız kaldı. Bakalım üçüncü seferde cevap alabilecek miyiz ?

«Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» **Parti Kaçaklığı mıdır?** «Yeni VP'ye göre «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» «Parti Kaçaklığıdır» (!) başlığında ise Yeni VP'nin şu demagojisini ele almıştık :

«Kongrenin sonuçları ise başlıca şunlardır :

«1 — Derleniş Tezinin bütün kabukları dökülmüş altından parti kaçaklığı çıkmıştır.» (Yeni Sosyalist-14 Haziran 1977) Bu aktarmayı yaptıktan sonra şöyle demiştik :

«Hepimizin bildiği gibi yeni VP ideologlarının «Derleniş Tezi» diye adlandırdıkları tez «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!»ten başka birşey değildir. Onlar açıkça «Anarşi Yok! Büyük Derleniş!» parti kaçaklığıdır diyemezler. Çünkü maskeleri düşer. Onun için Usta'nın bu emeğine gönce «Derleniş Tezi» diye bir ad takarlar, sonra başlarlar küfretmeye.» (Devrimci Derleniş, sayı : 3)

Ve bu demagojiyi de uzun uzun teşhir ederek eleştirimizi konunun daha iyi anlaşılabilmesi için okunacak klasikler listesiyle sonuçlandırmıştık. Tabii ki bu eleştirimize de bir cevap alamadık. «Ayrıca «Derleniş Ve Grup Partileri» yazımızda Grup Partileri üzerine getirdiğimiz eleştirilerin tümü Yeni VP için de geçerliydi. O eleştirilere de hiç bir cevap alamadık. Zaten onlar eleştirimizin hiçbir noktasına cevap vermediler. Yalnızca birkaç konuda cimbizla cümle çekerek üzerine yeni demagojiler ürettiler. Onları ilerde yeri gelince yine tek tek eleştireceğiz.

Eleştirimizin buraya kadar olan kısmı daha önceki söylediklerimizin bir tekrarı oldu. Bu yüzden okuyucudan özür dileriz. Ama Ustanız Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın da hep yakındığı susuş kumkumasına, hem de onun izleyicileri postuna bürünmüş kişilerce uğratılmak ve bunu kabullenmek, polemigi baştan kördüğüşüne çevirmek olacaktı. O yüzden hiçbir spekülasyona yer vermemek üzere eleştirimizi bir kez daha hatırlatarak cevap istiyoruz, ya da özeleştiririz. Okuyucuların bu hassasiyetimizi anlayarak, bu tekrardan dolayı bizi bağışlayacaklarından eminiz.

Şimdi gelelim Yeni VP'nin yeni demagojilerini başlığından başlayarak son satırına dek teşhir etmeye :

YENİ VP VE RÜYALAR ÜZERİNE

Bilindiği gibi Yeni VP'nin Yeni Sosyalist'te bize cevap verdiği yazısının başlığı «Devrimci Derleniş Ve «TEK PARTİ» Rüyası» dir. Ve

yazının hemen ikinci paragrafında şöyle denir :

«Başta, böyle bir gazetenin çıkması **Derleniş Rüyası** görenlerin ayılması için bir adım olacağından — hayat onları yalanlayacağından — olumsuzdur. Ama bazı kafaları karıştırma şansı olduğundan da, olumsuzdur. Burada görev bizlere düşmektedir. Onların bulandırdıkları kafaları durultmak, **Derleniş pembe rüyası** yerine kahırlı parti mücadelesini kavratılabilmek, kaçınılmaz bir görevdir.» (a.g.y. Altını çizen Yeni VP)

Yani demek isterler ki; : Biz çok partili, çok guruplu devrimci ortamımızı olduğu gibi kabul etmekle gerçekçilik yapmaktayız. Devrimci Derleniş ise bu durumu değiştirebileceğini sanıp «Tek parti rüyası» görerek hayal aleminde yaşamaktadır.

İlk bakışta hayli gerçekçi, haklı bir düşünce gibi görünüyor. Ama ne kadar haklı? Tıpkı Lenin'e karşı Sosyalist - Devrimci Nadelin kadar haklı.

Lenin de «Bütün Rusyayı kapsayan devrimcilerin tek bir örgütü üzerinde konuşmalıyız. Ve bunun için vakit geçmiş değil.» (Ne Yapmalı - s : 214) derken tıpkı bizim gibi rüya görüyordu.

Sosyalist - Devrimci Nadejdin ise, Lenin'e karşı «Bütün Rusya için bir gazete tarafından iç bağlantısı sağlanan bir örgütün şu anda sözünü etmek, fildişi kuleden fikirler ortaya atmak ve gerçekle ilgisi olmayan soyut eylemin propagandasını yapmaktır.» (Aktaran Lenin Ne Yapmalı? s : 191) derken tıpkı Yeni VP gibi gerçekçidir (!)

Biz «Yeni VP, Anarşizm Batağı ve Demagoji» yazımızı bilindiği gibi : «Proletarya Partisinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi» acil görevinin, nasıl hayata geçirileceğinin duruca kavranabilmesi için, bizce şu eserlerin okunması zorunludur.» diye bitirmiş ve bir liste sunmuştu. O listede Lenin Ustanın «Ne Yapmalı?» eseri de yer alır. Yeni VP. şefleri bize verdikleri cevapta bu eserden aktarmalar yaparlar. Bundan «Ne Yapmalı?»yı okuduklarını anlıyoruz. Ama Yeni Sosyalist'te altı sayı yayınladıkları cevap yazılarının başlığı bile onların bu eseri hiç anlayamadıklarını gösteriyor.

Bakın Lenin Usta ne rüyalar görüyor ve rüyalar üzerine neler diyor :

«Ve eğer biz, mahalli komitelerin ve grupların tamamının ya da büyük kısmının ortak davaya aktif olarak katılmalarını gerçekten sağlayabilirsek, kısa bir zaman içinde bütün Rusya için onbinlerce basan ve düzenli bir şekilde dağıtılan bir haftalık gazeteyi kurabiliriz. Bu gazete, halkın Çar otokrasisine karşı öfkesinin her kıvılcımından, büyük bir alev çıkartan muazzam bir demirci körüğünün bir parçası gibi olurdu. Henüz pek masum ve kendi kendine ufacık gibi görünen, ama düzenli olan ve kelimenin tam anlamıyla ortak nitelik taşıyan bu eserin çevresinde, denemiş savaşçıların dalmı ordusu **sistemli olarak** seferber edilir, eğitilirdi. Bu yapı hâlindeki ortak örgütün iskelelerinde ve merdivenlerinde, kısa bir zaman sonra, devrimcilerimizin saflarından çıkma Sosyal - Demokrat Jel-yabovlar, ve İşçilerimizin saflarından gelen Rus Bebelleri'nin tırmandığını görürdük; ve böyleleri, Rusya üzerine çöken Çarlık zulmüne, utanç ve lanete son vermek için bütün halkı harekete geçirirlerdi.

«İşte biz bunun rüyasını görmeliyiz !

«RÜYA görmeliyiz!» Bu kelimeleri yazıyorum, ve birden bire bire korkudur beni alı-
(Devamı Sayfa 15 de)

Hükümet - Adalet

(Baştarafı Sayfa 11 de)

siniz. Atatürk veya İnönü'nün, yahut ikisinin başbaşa listesini hazırladığı Meclisleri «MİLLİ İRADE'NİN YÜCE TECELLİĞİ» sayar da, 12 Mart Darbesini «MİLLİ İRADE'YE KARŞI DARBE» sayarsanız, öyle bir mantıksızlık lâbirentine dalarsınız ki, siz oradan Penelop'un ipikleri bile çıkaramaz. Onun için âf duvarına kafamızı vurmuyalım.

«Gerçeklere bakalım.

«Atatürk veya İnönü'nün tek parti Devrinde Meclis, Atatürk veya İnönü İktidarını devirebilirdi? Söz gelişi, bütün «MEPUSLAR» böyle bir arzuda birleşebilirler di, Meclis devrildi. MECLİS devrilebilirdi, ama Atatürk veya İnönü'nün kılına hâlel gelmezdi. (M. T.: «1971'in Türkiye'sinden Çılgılar», Milliyet, 18.4.1971)

Kendi kendisine yalan söyleyemeyecek kerride cesaret gösterebildiği seyrek anlarında, her samimi kalemşör böyle: «Cesaret arz ederken, sirkatin» söylemekten kurtulamaz. «Milli İrade» bir «LAF» tir. «Türkiye Büyük Millet Meclisi» o «Lâfın duvarı» dir. «KANUN» ları çıkararak Meclis bu olursa, o «kanunların emrinde» işliyen Adliye başka nice olur? O yüzden Türkiye Devletinde: gerek YASAMA, gerek se YARGILAMA organları, gerek KANUN, gerek se MAHKEME, —biz ona istediğimiz denli «BAGIMSIZLIK» süsleri takıp takıştıralım, —YÜRÜTME organlarının gölgesinde kalır. Ve B. Tokar'ın dediği gibi:

«Genel ve serbest oyla seçilmiş Meclisi bulunmayan hiç bir siyasi yapı Batılı manasıyla Demokratik olmaz.» (a. y.)

Bu tanımlama da az kalleşçe bir yakıştırma değil. «Genel ve serbest oy» ne demektir? Türkiye'de B. Tokar'ın Efendi Kaynatası Paşa başta olmak üzere, Bütün Bezirgan Politikacılar, yapılmış, yapılacak bütün «SEÇİM» lerin bir komediya olmadığını, hem «Genel Seçim», hem «Serbest Seçim» olduğunu günün yirmi-dört saatinde Millet'in önüne tekerleyip durmazlar mı? Şimdi Paşa Dâmâdı bunun tersini öne sürmekle ne demek istiyor?

Apaçıkça, Türkiye'de ne «Genel» ve ne de «Serbest» bir «Oy» un bulunmadığı ve bulunamayacağını, dolayısı ile de «SEÇİM» denilen 4 yılda bir komik veya trajik «Demokrasicilik» oyunlarının Halkı ve Milleti aldatıp oyalamak için tertiplenmiş bir «Sahneye Konuş» olduğunu söylüyor. O zaman Devlet dediğimiz şeyden geriye ne kalıyor? «Üçüncü Kuvvet» gibi gösterilmek istenen «YÜRÜTME» organları...

Bunun Tarihci, Ekonomik, Sosyal köklerini boşuna tekrarlamayalım. Bunun Politik sonucu ortadadır. Türkiye'de Devlet denildi mi, YÜRÜTME organları dışında kalan her şey gölge'dir. Yürütme organları da: Biri Organların kendisi, öteki Organların Gölgesi olmak üzere ikiye bölünüyor. Yürütme Organlarının kendisi nazikâne: «Silahlı Kuvvetler» denilen ORDU'dur. Yürütme Organlarının Gölgesi ise, Ordu önünde her zaman «başbozuk» «sefil sivil» kalmış «Silahsız Kuvvet» durumundaki HÜKÜMET'tir.

Bu gerçeği Paşa Dâmâdı açıklarsa kimse bir şey demez. Aynı doğruyu bir SOSYALİST yazarı sosyal nedenleriyle anlattı mı, özellikle Hükümet ve Adalet en az 2 dâvâ açıyor: Biri yazıyı yazana karşı, ötekisi yazı işleri müdürüne karşı. Neden?

Çünkü bu iki insan Silâhsız Vatandaş arılar da ondan.

Böyle Hükümet ve Adalet olur mu? Eğer Türkiye'de bir Hükümet ve bir Adalet var idiyse, lütfen buyurun: 12 Mart Muhtırası veren 4 Silahlı Kuvvet vatandaşlarından 4'ü, hatta 2'si için değil, 1 teki için bir dâvâ açabilsin. Çünkü 4 Silahlı Kuvvet darbe ile Hükümeti devirmişti. Buna Paşa Dâmâdı bile «Darbe» adını veriyor. Hükümet Darbesi bütün yürürlükteki Ceza Kanunlarıca Ölümlü Ceza biçilen Suçtur. Sıkı mı, işliyenlere Hükümet ve Adalet «karınağrısı» diyebilsin? Diyemedi.

Darbeyi yapanlar: «Mesned'i izzet'e Şerefraz», Darbe silâhla oldu sözcüğünü «irtikâp» ederler, ağzlarından çıkararak «Cay'ı Kürek» oluyor. «Ağır ceza» lara sürükleniyor Abdülhamit İstıpdadı zamanında bunun adına Hükümet ve Adalet denirdi. Cumhuriyet «Demokrasisi» var denilen günlerde hiç değilse susulsa daha yakışık olmaz mı? Hayır. Hükümet de Adliye de, «Darbe»nin acısını illâ ki bizden mi çıkaracak? Yazık.

Yıl 1 Sayı 26(27 Nisan 1971)
SOSYALİST

Niçin Devrimci Derleniş ?

Dergimiz bir yaşını doldurdu. Çıkışta söylediği «Proletarya Partisinin reorganizasyonu ve halk kurtuluş cephesi» için devrimci derleniş sözünü yaşama geçirmek için uğraş veriyor, verecekte.

Kendilerini «işçi sınıfı partisi» yaftası ile piyasaya çıkararak sahte partiler ve karşıdevrimci dünya görüşleriyle sosyalizme ihanet eden CIA parti ve grupları maocular, ne yazık ki peşinden hala kitleleri sürükleyebiliyorlar.

Kendilerini «proletarya sosyalisti» ilan edenler, acaba gerçekte hareketi işçi sınıfına, yoksul köylülüğe götürebilmişler mi? Yanıtımız koskoca bir HAYIR

Kardeşler gerçekten işçi sınıfı bilimi sosyalizme inanıyorsak, onun gerçek kavgasını verecek işçi sınıfına, yoksul köylüye bu bilinçli götürüp onları sendikalarda, kooperatiflerde, devrimci bir coşkuyla örgütlemeliyiz.

Bugün ayaklarımızı yere basmadığı için, grupçul çıkarları işçi sınıfının çıkarlarından ön plana çıkarmadığımızdan, sosyalizmi aydınların tekelinden kurtarmadığımızdan, bizim kitlelere göstereceğimiz proletarya partisi olmadığından faşizm mevzii kazanıyor. Neden?

Çünkü kitlelerin sahte umudu Ecevit ve şürekâsının sosyal demokrasisi bugün halkın gözleri önünde düşüyor.

İşsizlik, pahalılık, zam, zulüm, kontr-gerilla, ülküocaklarının duruşu, ilerici derneklerin kapatılması, ırkçı-şöven baskı ve zulu. Emekçilerden kemerlerini sıkma istemeler.

Bugün kitlelere anlatılacak, gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu gösterecek, kitlelerin gerçek kurtuluşunun ancak ve ancak devrimde gerçekleşeceğini Türkiye halklarına anlatacak, onları devrime hazırlayacak proletarya partisi nerede ?

Bugün faşist MHP-AP ortaklığı sol konuları işleyerek, kitlelere sosyal demokrasinin umut olmadığını, gerçek umudun milliyetçilikte olduğunu gösteriyor.

Gevezelik yeter, gerçekten bu davaya inanıyorsak, katırışmaları bırakmalıyız. Devrimcilerin birliğini düşünce ve davranışta savunmalıyız.

Bakalım Vietnam devriminin önderleri 1929 da Komünist Enternasyonalin emriyle Vietnam'ı devrime götüren partiyi nasıl örgütlediler, nasıl öneri getirdiler.

ler. «... 1929'da marksizm - leninizmi benimseyen ve III. Enternasyonali tutan üç ayrı örgüt kurulmuş bulunuyordu. Böyle bir durum sürüp gitmesi olanaksızdır. III. Enternasyonalin yürütme komitesi duruma el koydu: Nguyen Ai Quoc (Ho Chi Minh) yoldaşa komünist hareketin birliğini gerçekleştirme için şu talimatı verdi:

«İşçi ve köylü yığınları hareketinin yükselme döneminde birleşmiş bir komünist partisinin bulunması Çinhindinde devrimin geleceği için büyük bir tehlikedir. Bazı grupların hemen bir komünist partinin kurulması konusundaki duraksamaları yersiz ve yanlıştır. Bugünkü konjonktür içinde komünist unsurlar ve gruplar bünyesindeki bölünme daha da büyük bir yanlış ve dahada büyük bir tehlikedir.

Bunların arasındaki fikir ayrılığı ve anlaşmazlık Çinhindindeki devrimci faaliyeti son derece yıkıcı bir biçimde etkileyebilir. Bugün Çinhindi komünistlerinin tümüne düşen en önemli ve en ivedi görev, proletaryanın devrimci partisini yani komünist bir yığın partisini kurmaktır. Bu birleşik bir parti ve Çinhindi'nin tek komünist partisi olmalıdır» (Bkz. Yoldaşımız Ho Chi Minh Bilim ve Sosy. Y.)

Nguyen Ali Quoc (Ho Chi Minh) 3 Şubat 1930'da kongreyi topladı. Alınan kararlar şöyleydi.

1. Ön yargıları ve görüş ayrılıklarını bir yana bırakmak ve çeşitli Çinhindi komünist gruplarını birleştirmek için içtenlikle ve işbirliği ruhu içinde çalışmak.

2. Vietnam Komünist Partisi adını alacak tek parti halinde birleşmek.

3. Partinin program ve tüzüğünü kısa yoldan hazırlamak

4. Yığın örgüt ve kuruluşlarının tüzüklerini hazırlamak

5. Şimdiki komünist grupların birliğini gerçekleştirmek için eksiksiz bir program kaleme almak.

6. Dokuz üyelik geçici bir merkez komitesini seçmek.

«Bkz. Sf. 47-48 Yoldaşımız Ho Chi Minh Bilim ve Sosyalizm Y.

Bu dünya devrimci hareketinde önemli bir yer tutan Vietnam Komünist Partisinin örgütlenmesine ilişkin somut örneklerle Dr. Kivilcimli'nin Türkiye'deki örgütlenmeye ilgili «Devrimci derleniş» anlayışının benzerliğini gözardı etmek Türkiye devrimine ihanettir.

Türkiye devrimcilerine «devrimci derleniş» anlayışını götürmek, devrimci proletarya partisini örgütleme yolunda öncü grup olabilmek için Türkiye işçi sınıfını ve köylülüğünü örgütlemeli, kendimizi şimdiden devrimci partinin neferi olarak hazırlamalıyız. Devrimci disiplini-mizle, devrimci örgütlenmelerimizle nicelik ve nitelik olarak öncü olmalıyız. Unutmayalım ki «Küçük burjuva güce tapar»

DEVİRİM İÇİN PARTİ, PARTİ İÇİN
DERLENİŞ

Çorum'lu
Devrimci Derlenişçiler

derleniş yaynevi

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

- 1 — Oportünizm Nedir ?
Halk Savaşının Planları
Devrim Zorlaması Demokratik Zorlama
(Üç kitap birarada) 50 TL.
- 2 — TARİH TEZİ 25 TL.
- 3 — Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi 25 TL.
- 4 — Emperyalizm Geberen Kapitalizm 20 TL.
- 5 — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler 10 TL.
- 250 TL. ve daha yukarı isteklerde % 25 indirimli, ödemeli gönderilir.
- İsteme Adresi: İbrahim Müteferrika Sok.
Fazilet Han No. 4/111 Ulus/ANKARA

Y. M. SVERDLOV'UN ANISINA SÖYLEV

18 Mart 1919

V. I. U. LENİN

Çarlık istibdadının en azgınlaştığı devrimciler üzerindeki şiddet ve zulmün en yoğunlaştığı günlerde bile, toprağından ve kurtuluşu uğruna hayatını ortaya koyduğu halkından ayrılmaya bir türlü gönüli razı olmayan, her türlü acıya güçlüğü onlarla birlikte göğüs geren; bir kere bile birazcık soluklanmak için olsun yurt dışına çıkmayan, ömrünün her saniyesini kendi insanları arasında (onları örgütlendirerek ve Otokrasiye karşı ordulaştırarak) ve o insanlarla birlikte döğüşerek geçiren, dünyanın ilk Proleter Devrimini gerçekleştiren en demir disiplinli Parti; Bolşevik Partisinin yiğit militanı YAKOV SVERDLOV'u 93'üncü doğum yıldönümünde (4 Haziran 1885'de doğmuştur) Lenin Usta'nın kaleminden anıyoruz.

Yoldaşlar, bugün bütün ülkelerin işçileri Paris Komününün kahramanca doğuşu ve acı sonunu anarken, Yakov Mihayloviç Sverdlov'u toprağına veriyoruz. Sverdlov yoldaş, devrimimiz boyunca ve devrimimizin kazandığı zaferlerde, proletarya devriminin temel ve en önemli özelliklerini herkesten daha eksiksiz ve tam olarak cisimleştirmeyi başarmıştır. Sverdlov yoldaşın proletarya devriminin bir önderi olmasında, bu başarısının payı, belki de onun devrim davasına olan sonsuz bağlılığından bile fazladır.

Yoldaşlar, sorunları yüzeysel bir biçimde değerlendirenlerin gözünde, devrimimizin çok sayıda düşmanının ya da bugün hala devrim ile onun düşmanları arasında bocalayanların gözünde, devrimimizin en çarpıcı özelliği, sömürülen ve emekçi halkın düşmanları karşısında acımasız ve kesin bir tutum takınmış olmasıdır. Hiç şüphe yok ki, bu olmadan, yani devrimci şiddet olmadan, proletarya zafere ulaşamazdı. Ama gene hiç şüphe yok ki, devrimci şiddet, devrimin sadece belirli aşamalarında, belirli ve özel koşullarda zorunlu ve meşru bir devrim silahıydı: oysa proletarya kitlelerinin örgütlenmesi, emekçi halkın örgütlenmesi, geçmişte de, bugün de bu devrimin çok daha derin ve sürekli bir özelliği ve onun zaferlerinin koşuludur. Devrimin en iyi itici gücünü, devrimin zaferlerinin en derin kaynağını oluşturan, işte milyonlarca emekçinin bu örgütlenmesidir. Ve işte, mücadele içinde, devrimimizin daha önceki devrimlerde hiç rastlanmamış olan somut özelliğini, yani kitlelerin örgütlenmesini en iyi bir biçimde cisimleştiren önderleri, proletarya devriminin bu özelliği yaratmıştır. Her şeyden önce ve en başta bir örgütleyici olan Yakov Sverdlov'u yaratan da, proletarya devriminin bu özelliğidir.

Yoldaşlar, biz Rus devrimcileri, özellikle devrimin zaman zaman sancılı ve son derece uzun hazırlık döneminin zorlu günlerinde en çok teori, ilke ve program ile pratik çalışmamız arasındaki uçurumun, özellikle de dolaysız eylemden kopuk teoriye batmanın acısını çektik.

Rusya'daki devrimci hareketin çok uzun yılları, kendilerini devrim davasına adadıkları halde, devrimci ülkülerini pratiğe dökme olanağı bulamayan şehitlerle doludur. Bu açıdan bakarsak, proletarya devrimi, devrimci mücadeleden o zamana kadar yalnız kalmış bu kahramanlarına, ilk kez, yeteneklerini ortaya koyabilecekleri gerçek bir zemin, gerçek bir

temel, gerçek bir ortam, seslenebilecekleri gerçek bir kitle ve gerçek bir proletarya ordusu sağlamıştır. Gene bu açıdan bakıldığında, en parlak önderler, pratik ve etkili örgütleyiciler olarak, Yakov Sverdlov'un haklı olarak elde ettiği ve koruduğu gibi olağanüstü önemde bir yer elde etmeyi başarmışlardır.

Proletarya devriminin bu önderinin hayatını inceleyecek olursak, onun eşsiz örgütlenme yeteneğinin uzun mücadeleler içinde gelişmiş olduğunu görürüz. Proletarya devriminin bu önderinin, birçok dönemin sınavından geçmiş büyük bir devrimci olarak eşsiz yeteneklerinin her birini devrimci faaliyetin en ağır koşullarında geliştirmiş olduğunu görürüz. Sverdlov yoldaş, faaliyetinin daha ilk döneminde, siyasi bilinç henüz kavuşmuş bir delikanlıya, kendini tamamen ve hiç duraksamadan devrime adanmıştır. O dönemde, 20. yüzyılın hemen başlarında, Sverdlov yoldaş, bizim gözümüzde, ailesini ve eski burjuva toplumunun bütün rahatlıklarını ve alışkanlıklarını terk etmiş, kendini her şeyiyle devrime adanmış yıllar boyu hapisten sürgüne, sürgünden hapse gönderilirken devrimcileri çelikleştiren bu nitelikleri durmadan geliştirmiş bir insan, en kusursuz bir profesyonel devrimci örneğiydi.

Ama bu profesyonel devrimci bir an bile kitlelerden kopmadı. Çarlık düzeni koşullarında, o günlerin bütün devrimcileri gibi esas olarak yeraltı çalışmasına, illegal faaliyete geçmek zorunda kaldığı halde, Sverdlov, 20. yüzyılın başlarında önceki devrimci aydınlar kuşağının yerini almaya başlayan öncü işçilerle her zaman el ele, omuz omuza yürümüştür.

Onlarca ve yüzlerce ileri işçinin faaliyete atılması ve devrimci mücadele içinde çelikten bir sağlamlık kazanması işte bu döneme rastlar; bu devrimci sağlamlık olmadan, kitlelerle en sıkı bağlar olmadan, Rusya'da proletarya devrimi asla gerçekleşmezdi. Her zaman mücadele içinde olan, kitlelerden bir an bile kopmayan, Rusya'dan hiç ayrılmayan, her zaman en iyi işçilerle birlikte çalışan ve baskınların devrimcileri hayattan kopuk kalmaya zorladığı günlerde sadece işçilerin sevilen bir önderi, sadece pratik çalışmayı en iyi bilen bir önder olmayı değil, aynı zamanda ileri proleterlerin bir örgütleyicisi olmayı da bilen bu insanın niteliklerini en iyi ortaya koyan dönem, özellikle bu uzun illegal çalışma dönemidir. Bazıları, genellikle de hasımlarımız ve yalpalama gösterenler, kendisini bütünüyle illegal faaliyete vermenin, profesyonel devrimcinin bu özel niteliğinin onu kitlelerden koparacağı kanısındaydılar. Oysa Yakov Sverdlov'un devrimci faaliyeti, bu kanının ne kadar yanlış olduğunu ve tam tersine, birçok hapisane görmüş, Sibiry'a'nın en ücra köşelerine sürgün gönderilmiş insanların hayatını belirleyen devrim davasına bu sonsuz bağlılığın böyle önderler yetiştirdiğini, proletaryamızın çiçeklerini yetiştirdiğini kanıtlamıştır. Devrim davasına duyulan bu bağlılık, insan tanıma ve örgütlenme yetenekleriyle birleştiğinde büyük örgütleyiciler yaratmıştır. Hiç kimsenin Yakov Sverdlov kadar eksiksiz bir biçimde cisimleştiremediği ve gerçekleştiremediği illegal çevreler, devrimci yeraltı çalışması ve illegal Parti: işte onu yetiştiren pra-

tik okul buydu; onu ilk sosyalist Sovyet Cumhuriyetinin önde gelen şahıyeti, geniş proletarya yığınlarının ilk örgütleyicisi durumunda yükseltebilecek birlik okul buydu.

Yoldaşlar, benim Sverdlov yoldaşla günler boyu birlikte çalışma fırsatını elde eden herkes, bugüne kadar gurur duyduğumuz, haklı olarak gurur duyduğumuz şeyi bize verenin, onun olağanüstü örgütlenme yeteneği olduğunu en açık bir şekilde görmüştür. Yakov Sverdlov, bizim örgütlü proletarya kitlelerine layık ve proletarya devriminin ihtiyaçlarında cevap veren, uyumlu, verimli ve gerçekten örgütlü faaliyetler yürütmemizi mümkün kıldı. Bu uyumlu ve örgütlü faaliyetler olmasaydı, tek bir başarı elde edemez, karşılaştığımız sayısız güçlüklerin hiç birinin üstesinden gelemez, geçmişte geçirdiğimiz ve bugün geçirmekte olduğumuz çetin sınavlardan hiç birine dayanamazdık.

Devrim denilen fırtınalı mücadele içinde, her devrimcinin kendi nöbet yerinde, küçük de olsa her grubun gelişmesinin tartışmalara boğulduğu bir sırada, mücadele içinde kazanılmış yüksek ahlaki saygınlığın, tartışmasız kabul edilen ve gücünü hiç şüphesiz soyut bir ahlaktan değil de devrimci savaşçının ahlakından, devrimci kitlelerin ahlakından alan bir saygınlığın çok büyük önemi vardır.

Bir yılı aşkın bir zamandır dar bir sağlam devrimciler çevresinin karşısına dikilen büyük güçlüklerin üstesinden gelebilmiş olmamızı, önder grupların en çetin sorunları böylesine kararlılıkla, böylesine çabuk ve böylesine elbirliğiyle çözebilmiş olmasını, Yakov Mihayloviç gibi son derece yetenekli bir örgütleyicinin onlar arasında önde gelen bir yeri olmasına borçluyuz. Proletarya hareketinin önder militanlarını hayret verecek kadar tanımayı bir tek o başardı; burada ancak çok kısa olarak sözünü edebileceğim uzun mücadele yılları boyunca, bir uygulayıcının harikulade sezgisini, bir örgütleyicinin olağanüstü yeteneğini ve asla tartışılmaz bir saygınlığı kendinde toplamayı bir tek o başardı. Bütün bunlar sayesinde, bütün Rusya'da Yürütme Komitesinin ancak bir grup insanın üstesinden gelebileceği en önemli çalışmalarını o tek başına omuzlamasını bildi. O öyle bir mertebeye ulaşmıştı ki, örgütlenmeye ilişkin son derece büyük ve önemli birçok pratik sorunun toplantılara, resmi oylamalara gerek kalmadan tartışmasız ve kesin olarak çözülmesi için onun bir tek sözü yeterliydi. Ve herkes, bu sorunların derin bir pratik bilgi ve örgütlenme sezgisi temelinde çözülmüş olduğunu ve dolayısıyla bu çözümün sadece yüzlerce ve binlerce ileri işçi tarafından değil, aynı zamanda kitleler tarafından da nihai çözüm olarak benimseneceğine yürekten inanırdı.

Tarih, büyük devrimlerin mücadele içinde büyük adamlar yarattığını ve daha önce imkânsız sayılan yetenekler doğurduğunu çok önceleri kanıtlamış bulunmaktadır. Ama illegal eğitim çevreleri ve yeraltı faaliyetleri okulunun, ağır baskılara uğrayan küçük bir Parti ve Turuhansk hapisanesi okulunun, tartışılmaz bir saygınlık kazanan böyle bir örgütleyiciyi; Sovyet devletini Rusya'nın dört bir yanında örgütleyen bu insanı; Sovyetleri yara-

(Devami Sayfa 14 de)

Hükümetin Eli

yeni bir buluş, teknik gelişme demek Finans Kapitalistin milyarlar yatırdığı eski makinaların, fabrikaların hurda yığını olmaları demektir. Piyasanın tekeller tarafından parsellenmesi rekabeti de ortadan kaldırınca (eski serbest rekabetle kıyaslanamayacak ölçüde azaltınca) teknik gelişme durur mu? Durmaz, ama karınca hızıyla ilerler. Teknik gelişmenin emperyalist çağdaki tek itici gücü, serbest rekabetçi çağda bu doğrultuda tali rol oynayan işçi sınıfının ekonomik mücadelesidir. İşçilerin ekonomik mücadeleyle ücretlerini arttırmaları, artı-değer sömürsünü ve burjuvazinin kârını nisbeten azaltır. Burjuvazi kârını arttırabilmek için diğer yöntemlerin yanında (reklamlar yoluyla tüketimi arttırmak, toplu işçi çıkarıp ucuz işgücü satın alma gibi) üretim maliyetini düşürmeye de zorlanır. Bu nedenle aslında gerici, teknik gelişme düşmanı olmakla birlikte, emperyalizm çağında da teknik gelişme durmaz. Kısaca işçi ücretlerinin artması, burjuvaziyi teknik gelişme doğrultusunda dürtten bir etken olarak rol oynar.

Hal böyleyken, ağır sanayiden, «ulusal ekonominin güçlenmesinden» yana olduğunu söyleyen Ecevit'in bu sözlerinin samimi olmadığını, işçi ücretleri karşısındaki tavrı açıkça gösteriyor. O şimdi kraldan çok kralcılık yapmakta ve parlak vaatlerle halkı oyalamanın şampiyonluğunu sürdürmektedir.

Günden güne artan pahalılık, işsizlik, yeni iktidarın gerçek yüzünü gösteriyor. CHP, günden güne halk için «umut» olma özelliğini yitiriyor. Ne demiş atalar sözü : «Aynası iştir kişinin lafa bakılmaz».. Gerçi artık bu işin lafı da kalmadı ya..

Ancak dikkat edilmesi gereken nokta, Finans Kapitalin çeşitli siyasi temsilcilerinin halk önünde bu denli yıpranmalarına rağmen, hala devrimci mücadelenin iktidar alternatifi olmadığını. CHP'nin yitirmeye başladığı «Umutluğu» çok yerde MHP kazanmaya başladı. Devrimcilerin parolalarını kalkan yapıp, faşist, halk düşmanı yüzünü gizlemeye, halk dostu pozlarına bürünmeye çalışıyor..

Biz devrimcilere hala Örgütlü Mücadelenin ne olduğunu kavrayamadık. 15 kişiyi başına toplayan, bir de yayın organı çıkardı mı oluyor sana zehir zemberek Marksist-Leinist «çelik çekirdek».. Varyansın ediyor sağa sola : Revizyonist, oportunist, Sosyal-Faşist, Maoçu bozkurt v.b. Kitapçı dükkânlarının uzunluğu hergün bir yenisi çıkan devrimci yayın organlarını yanyana dizmeye yetmez oldu..

Oysa gün derlenip toparlanma günü olmalıdır. Halkın tek kurtarıcısının kendi güçlü kolları olduğunu, bezirgân partilerin, faşist örgütlerin «umut» olamayacaklarını ülke çapında yaymak zorundayız. Güçlerimizi birleştirip demokratik halk devrimi için yığınları örgütlü mücadeleye kazanmak zorundayız. Gerisi aydın gevezeliğinden, küçükburjuva, çete ciliğinden öteye geçemez..

Y.M. Sverdlov

(Baştarafı Sayfa 13 de)

tan ve Sovyet iktidarını,, bugün dünyanın bütün halklarına ve ülkelerine doğru zorlu, acılı, kanlı ama muzaffer bir şekilde yayılmakta

olan bu iktidarı kuran Parti çalışmasının, eşsiz bilgisiyle, örgütleyicisi olan bu insanı yaratacağı kimin aklına gelirdi!

Böylesine olağanüstü bir örgütlenme yeteneğini geliştirmiş olan bu insanın yeri hiç bir zaman doldurulamaz, tabii eğer yerini doldurmak derken, yerini bütün bu özelliklere sahip tek bir insanla, tek bir yoldaşla doldurmayı anlıyorsak. Yakov Sverdlov'u yakından tanıyan ve onun çalışmalarını sürekli izlemiş bulunan bir kimse, onun bu anlamda yerinin doldurulamayacağından asla şüphe edemez. Örgütlenme, insanların seçimi ve onların çeşitli kesimlerdeki sorumlu görevlere atanması konusunda Sverdlov yoldaşın tek başına gerçekleştirdiği çalışmayı, onun tek başına yönettiği büyük faaliyet dallarından her birine onun çizdiği yoldan gidecek bir grup insan atasak ancak gerçekleştirebiliriz.

Ama proletarya devriminin gücü, köklerinin derinde olmasında yatar. Biliriz ki, proletarya devrimi, mücadelede gözlerini kırpmadan hayatlarını feda edenlerin yerini dolduracak yeni insanlar yaratır. Bu insanlar başlangıçta daha az tecrübeli, daha az bilgili ve daha az eğitilmiş olabilirler, ama kitlelerle sıkı bağları vardır ve aramızdan ayrılmış bulunan dahilerin yerini alacak, onların davasını sürdürecektir, onların yolunu izleyecek ve onların başladığı işleri tamamlayacak yeni insan grupları yaratabilirler. Bu yüzden, Rusya'daki ve bütün dünyadaki proletarya devriminin, onlar olmadan milyonluk proletarya ordusunun zafere ulaşamayacağı pratik hayat bilgisine ve bireysel değilse bile kolektif örgütlenme yeteneğine sahip gittikçe daha çok sayıda insanlardan, işçilerden ve geniş proleter ve emekçi köylü kesimlerinden gruplar yaratacağına inancımız tamdır.

Yakov Sverdlov yoldaşın anısı, sadece bir devrimcinin davaya bağlılığının ölümsüz bir simgesi ve pratik uyanıklığı, pratik ustalığı, kitlelerle sıkı bağı ve kitlelere önderlik etme yeteneğini birleştirmenin bir örneği olarak kalmayacak, aynı zamanda gittikçe çoğalan proletarya kitlelerinin onun örneğinden ilham alarak dünya komünist devriminin nihai zafere doğru ilerleyeceğine dair edilmiş bir yemin olacaktır.

Pravda Sayı 60, 20 Mart 1919

POL-DER

(Baştarafı Sayfa 1 de)

maddeleri, bir de ihraçları arttırılarak halkımızın sofrasından kaldırıldı, kaldırılacak.

Halkımız böyle bir işsizlik pahalılık cehennemine sokulurken yerli Finans Kapitaline hem dövi hem de ana besin maddeleri (ihraç edecek ihracatçı Finan - Kapitalistlerimize yeni vurgun olanakları yaratıldı; İhracatta vergi iadesi oranı yüzde 25' n yüzde 35'e yükseltildi. Yani kim halkımızın sofrasından daha çok mal kaçırıp dışarıya satabilirse, devlet ona daha çok vurgun sağlayacak.

Böylece halka «umut» olarak yutturulan Sosyal - Demokrasinin tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de halkın değil, parababalarının umudu olduğu açığa çıktı. Finans - Kapital, girdiği ekonomik dar boğazdan Sosyal - Demokrasi eliyle, zaten iyice sıkıldığı halkımızın boğazına bir kez daha basarak, çıktı.

Fakat Finans - Kapitalin Ecevit Hükümetinden istediği bununla sınırlı değildi. Onun vazgeçmeyeceği arzusu, Sosyalizmi ezmek, ya da 1000 yıl geriye atmaktır. Bu yüzden gerçek Proletarya Partisinin önderliğinden yoksun da olsa halktaki uyanış, Sosyalizme yöneliş mutlaka engellenmeliydi ki, Finans - Kapital rahat nefes alsın. Onun bütün amacı, Türkiye'yi 27 Mayıs öncesine döndürme, 27 Mayıs Politik Devriminin halkımıza getirdiği ne varsa hepsini kazımdır. Gece gündüz bunun rüyasını görüyor. Ama bunun doğrudan halkı karşısına almakla başaramayacağını, aksine hızlandıracağını biliyor. O yüzden Kontr-gerilla, MIT gibi resmi, faşist ülkü ocakları vs. gibi sivil örgütleriyle devrimcilere saldırıp, sağda solda bombalar patlatıp, suikastlar düzenliyerek tedhiş ortamı hazırlıyor. Sonra «Hür Basın» bir Anarşi edebiyatı geliştiriyor : «Aşırı sağa da, aşırı sola da karşıyız» demagojisiyle işçiye, öğrenciyeye, memura, köylüye bindiriliyor. Sıkıyönetimlere, faşist diktatörlüklere zemin hazırlanmaya çalışılıyor.

Halk bu oyunları görüp MC'lere oy vermeyince Finans - Kapital Sosyal - Demokrasiyi bağımsızlar desteğiyle iktidar yaptı. Halkımız artık «umut» u iktidar oldu, bu «anarşi» bitecek sanırken, yine MIT, Kontr-Gerilla, Faşist Sivil Örgütler saldırılarını daha da arttırdılar. Muhalefette iken Kontr-Gerilla aleyhine sözler eden Ecevit köşeye sıkıştırılarak, ilkin «Böyle bir Örgüt» yok dedirtildi. Saldırıları daha da sıklaştırıldı. Saldıran hep bu örgütler olduğu halde Hükümet hep : «Aşırı sağdan da gelse, aşırı soldan da gelse tedhiş hareketlerini engelleyeceğiz» körlüğüne getirildi.

Ve nihayet bu oyun ilk ürününü verdi. 40 bin kişilik polis örgütünün 18 binini (nerdeyse yarısını) bünyesinde toplamış POL - DER, 700 kişilik faşist Pol - Bir le aynı kefeye konularak kapatıldı. Hükümet, aklınca «birisi aşırı solda, birisi aşırı sağda» olan iki örgütü kapatmış oldu. Bu oyun daha TÖB - DER ve diğer yığın örgütleri üzerinde kademeli bir şekilde oynanacağına benzer. Şimdiden «tüm derneklerin bir süre kapatılacağı» dedikodu biçiminde «Hür Basın» ca tartışılır oldu : Halkımızı alıştırmaya çalışıyorlar.

Finans - Kapitalin en akıllı sesi Milliyet gazetesinden; CIA güdümlü MIT'in sayılı elemanlarından Abdi İpekçi Finans-Kapitalin bu arzusunu «Sivil Sıkıyönetim Anlayışına Gerek Var» diyerek dile getiriyor. İşin ilginç yanı Ecevit Hükümetinden «Sivil Sıkıyönetim Anlayışıyla» «aşırı sağın da, aşırı solun da» üstüne gidilmesini isteyen sayın (!) yazar : «.. bu tehlikeli gelişmeleri başlatma sorumluluğu MC iktidarındadır.» demektir. Aynı yazar bir kaç gün sonra «Çağrı» başlığıyla CHP - AP koalisyonu önermektedir. Sanki AP, MC dışı bir partiymiş gibi... Dedik ya Parababalarının en akıllı sesidir bu ses. Bu sesin sahibi biliyor ki, Ecevit Hükümeti Finans - Kapitale böylesine açık hizmet ederken yıpranmakta, halk tabanında itibar kaybetmektedir. Bu gidiş CHP'li Milletvekilleri arasında da bir kopuşmaya neden olabilir. Bu yüzden «Sivil Sıkıyönetim» dediği Parlamenter Faşizmin TBMM'de en geniş tabana oturmasını arzuluyor. Finans - Kapitalin bu arzusunun gerçekleşmesi ise hiç de zayıf bir ihtimal değildir.

Parababaları Cephesi böyle her bunalımına, her türlü alternatifi yaratarak çareler bulurken bizler, Devrimciler, Sosyalistler ne alemdeyiz? Polisin bile sınıflar savaşında uyanarak İşçi Sınıfı yanında, Sosyalizm saflarında yerini aldığı Türkiye'de ne yapmaktayız? «Pol - Der kapatılmaz!» dedik. İşte kapandı. Demek vermektense ne yapabiliyoruz? Hiç şüphemiz olmasın yarın Töb - Der, v.b. gibi dernekler de kapansa farklı bir tepkimiz olamayacak. Neden?

Şu basit gerçekliğimizden : Türkiye'de gerçek Proletarya Partisini Reorganize edip halkımızı onun öncülüğünde Halk Kurtuluş Cephesinde seferber edemediğimizden. Halâ gruplar, grupçuklar, partikler ilkelliğinde bocaladığımızdan... Öyleyse parolamız FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM! olmalıdır. Gerisi kendimizi ve halkımızı aldatmak olur Öyle oluyor.

DEVİRİM İÇİN PARTİ - PARTİ İÇİN DERLENİŞ

YENİ VP.'NİN DEMAGOJİDE DEVRİMİ (Baştarafı Sayfa 6 da)

yor. Kendimi «Birliği Gerçekleştirme Kongresi» nde görüyorum ve karşımda **Raboçeye Dyelo**'yu çıkarırlar ve öraya yazı yazanlar oturuyorlar. Martinov arkadaş ayağa kalkıyor, ve bana dönerek tehdit eden bir tonla şöyle diyor : «Müsaade ediniz, özerk bir yazı kurulunun, daha önce Parti Komitesi'nin fikrini almadan rüya görmeye hakkı var mıdır?». Onun ardından Kriçevski arkadaş dikiliyor (Plehanov arkadaşı çoktan beri derinleştirmiş olan Martinov arkadaşı, felsefi bakımdan, daha da derinleştirerek) büsbütün tehdit edici bir tonla : «Daha ileri gideceğim, diyor, size soruyorum : bir Marksistin, Marks'a göre insanlığın daima kendisine gerçekleştirilebilir görevler yüklediğini; ve taktiğin, Parityle birlikte büyüyen Parti görevlerinin büyümesinin bir süreci olduğunu bile bile, genel olarak, rüya görmeye hakkı var mıdır?».

«Bu korkunç soruları düşünmek bile beni titretiyor, ve bir tek şeyi düşünüyorum : nereye saklanacağımı. Pissarev'in arkasında siper alsam nasıl olur ?

«Rüya ile gerçek arasındaki çelişme konusunda Pissarev, şöyle yazar : «Çelişme vardır, çelişmecik vardır. Benim rüyam, olayların tabii seyrini aşarak, aynı doğrultuda yol alabilir, ya da olayların tabii seyrinin hiçbir zaman götürmeyeceği bir doğrultuya dümen kırabilir. Birinci halde, rüyadan hiçbir kötülük gelmez; çalışan insanın enerjisini destekler güçlendirir bile... Böyle rüyalarda çalışma gücümüzü yıpratıcı ya da felce uğratabilecek hiçbir şey yoktur. Tam tersine, eğer insan böyle rüya görme yeteneğinden tamamen yoksun olsaydı, arasında zihni, ilerlere atlayarak, ellerinin henüz biçim vermeye başladığı ürünün bütün ve tamamlanmış resmini gözünün önünde canlandırmasaydı, o zaman insanı, sanat bilim ve pratik çaba alanında büyük ve kesin işlere girişmeye hangi itici gücün sürükleyeceğini tasavvur edemem... Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa, hayatı dikkatle gözler, gözlemlerini muhayyalesinde kurduğu şatolarla kıyaslırsa ve eğer, genel olarak, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki çelişmenin hiçbir zararı olmaz. Rüyalarla hayat arasında bir bağ varsa, o herşey yolundadır.»

«Ne yazık ki, bizim hareketimiz içinde, bu cinsten rüya görenler pek azdır. Ve bundan en çok sorumlu olan kimseler, ağırbaşlı görüşleriyle, «somuta» bağlılıklarıyla öğünenler, legal eleştiriciliğin ve illegal «kuyrukçuluğun» temsilcileridirler.» (Lenin - Ne Yapmalı? s : 211 - 212)

Evet sayın Yeni VP kurmayları, Devrimci Derleniş de tıpkı Lenin Usta ve diğer «Dünyanın her başarılı devrimci **çelik çekirdeği**ni gerçekleştirmiş liderleri ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı gibi «TEK PARTİ Rüyası» görmektedir. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Çünkü Devrimci Derleniş de bütün Ustaların öğrettiği devrim rüyasını (Pissarev'in dediği Lenin'in aktardığı rüyalardan) görmektedir, devrime inanmaktadır. Size de tavsiyemiz; bırakın şu megalomanlığı da bu tür rüyalar görmeyi öğrenin. O zaman «Anarşi Yok! Büyük Derleniş»'in Leninist Partiyi Reorganize etmek için gerçek tek kılavuz olduğunu görebilecek, o bayrak altında saf tutabileceksiniz.

(Devam Edecek)

ATAŞ'TA KİM KAZANDI? (Baştarafı Sayfa 1 de)

İktidara gelmeden önce, seçim kampanyalarında, emperyalizme, petrol sömürüsüne karşı mangalda kül bırakmayan CHP'nin ikti-

darı döneminde ortaya çıkan anlaşmazlık, «Sosyal Demokrasi»nin Anti-Emperyalist misyonunun ne olduğunu da göz önüne serdi.. İki lafın başında «Devletleştirme», «Millileştirme» naraları patlatan sosyal demokrasi bugün üç petrol şirketinin oyuncağı oldu.

Aylarca önce ATAS'ı işleten üç firma, ham petrol fiyatlarının yüksekliği, petrol bulma zorluğu v.b. gerekçelerle üretimi azalttılar ve hükümete bir muhtıra verdiler.. Daha yüksek kâr istiyorlardı.. Yürürlükteki petrol yasasına göre üretimi azaltan petrol işletmesine, üç ay önceden ihtar edilmek kaydıyla, üretimi arttırmaması halinde hükümetçe el konulabilmektedir. Hükümetin yasaya dayanarak verdiği hıtarın süresi 28 Mayıs 1978 de doluyordu. Üç şirket rafineriyi aylarca çalıştırmadılar, birçok bölgede petrol ürünleri sıkıntısı başladı, köylümüzün kullandığı gazyağı çökyerde karaborsa satılır oldu.. Hükümetin tanıdığı sürenin dolmasına 5 gün kala, şirketler yeniden petrol ithaline başladılar, iki gün kala da rafineri tam kapasiteyle çalışır oldu.. Böylece petrol ithal zorluğu v.b. nin palavra olduğu ortaya çıktı. Çünkü petrolünü Türkiye'ye ithal ettikleri ülkelerde de üretim çoğunlukla bu şirketlerin elindedir.. Palavra «ithal zorluğu» gerekçesiyle vurgunlarını arttırmak niyetindedirler.

Rafineri tanınan süre dolmadan tam kapasiteyle çalışmaya başlayınca «devletçi» hükümetimiz de rafineriyi devletleştiremedi.. Aslında çalışmasa da devletleştirileceği yoktu ya... Rafineri birkaç gün tam kapasiteyle çalıştırdıktan sonra yeniden üretim düşürüldü, rafineri çalışmama nedeniyle donma tehlikesiyle karşılaşıya geldi. Şimdi hükümet rafineriyi «devletleştirmek» için üç aylık bir süre daha tanımak zorundadır. O sürenin sonunda da şimdi oynanan oyunun tekrarlanacağı açıktır..

Gel keyfim gel, «Köpeksiz köyde değnek-siz dolaşmak» diye buna denir herhalde. Milyarlara mal olmuş, binlerce emekçimizin alın-teri, göz nuruyla kurulmuş rafineri, uzun süre çalıştırılmıyor, memleket alabildiğine sıkıntıya sokuluyor. Yasanın tanıdığı sürenin dolmasına iki gün kala yeniden üretim başlıyor, birkaç gün sonra yeniden üretim düşürülüyor. Gören de hükümet petrol şirketlerini dize getirdi sanıyor.. Aslında dize getirilen fukara milletimizden başkası değildir.

Petrol şirketleri, tüm kapitalist dünyada yanıp sönen Mobil, Shell, BP ışıklı reklamlarıyla, en ücra köylere kadar uzanmış bayileriyle dümenlerini tutmuşlar, dünya halklarını soyup soğana çeviriyorlar.. İliğine kadar sömürülen geri ülkeler birkaç şirketin oyuncağı oluyor. Şu parti gidiyor, bu geliyor iktidara. Değişen birşey yok. İpler gene uluslararası finans kapitalin elinde.. İşçi sınıfı öncülüğünde demokratik halk devrimleriyle, ulusal kurtuluş savaşlarıyla emperyalistler ve ortakları siyasi iktidardan düşürülene kadar oyun sürüyor..

Şimdi Türkiyede kim kazandı : Emperyalist yapı sürüp gittikçe hep kazanacak olanlar ,yerli ve yabancı parababaları.. Kaybeden kim : fukara millet.. Hükümet kaybetse etse halk için «umut» olma özelliğini kaybediyor o kadar.. Onun yerine de parababaları yeni bir «umut» bulur elbet.. Asıl kaybeden pahalılık ve işsizlik cehenneminde yanıp kavrulan çalışan yığınlarımızdır. Ve çalışan yığınlar işçi sınıfı öncülüğünde siyasi iktidarı ellerine geçirene, kendi kurtuluşlarını kendi elleriyle kurana dek kaybetmeye devam edeceklerdir.. 1. Kurtuluş savaşımızda emperyalist «Yedi Düvel»i dişile tırnağıyla dize getiren Türkiye halkı birgün kurtuluş savaşlarının ikincisini de başaracaktır. Yalancı milli-

yetçilerden, sahte halk dostlarından er veya geç hesap sorulacaktır...

Yeter ki siyasi iktidar mücadelesinin ancak örgütlü halk tarafından kazanılabileceği kafalara dank etsin...

KİMİN AGIRIR, O BAĞIRIR (Baştarafı Sayfa 10 da)

Kaç sivil memuru rüşvet'le vurguncu parababasına suçortağı yapabildin? Asker için rüşvet kapısı da kapalı. Müteahhitte Mehmetçiğin kıt rızından bin belâ kırışan üç beş levazımcı, Ordunun her an alay konusu yarım başıbozuk sayılır. Savaş sumbayı çoğunluğu o pis ve değmez dalaverelerden öğreniyor. Üstelik tepeden öğreniyor. Üstelik tepeden tırnağa en son sistem silâhlı oları da bu subay.

Sen istediğin kadar «Siyaseti yasak» et Asker, siyaset topunun her gün ağzında. Sen Vatan topraklarını Amerikan Emperyalizmine Us yap : çine Türk sokma. Sen Millet çıkarlarını şu veya bu yabancı Parababalarına hem hem borçlan. Başına Amerikan Generalini «Başkumandan» yaptığın Ordu'ya : «Vatan, Milleti koru !» de. Asker bu oyunu anlamasın. Yağma yok. Yalancının mumumu yatsıya kadar yarmış, vaktiyle. Şimdi Ordu, alacakaranlık çökerken, siyasetin şafağını söktürüyor : Siyaset ya Parababalarına yahut Halka hizmet etmeği ayırtmak bilimi ve sanatıdır.

Son 27 Mayıs ve 12 Mart olayları asker için yüzyıllık eşya derslerinden çok daha öğretici olmuştur. Bir yol açıkça görmüştür asker. Şu Batılı soyguncuların göklere çıkardıkları **Parlemantarizm** halk için, halk tarafından, kurulu düzen değildir. Halkın en feci biçimde aldatılması için uyduruk bir korkuluktur. Asker o namlyı çektiği anda, Parlamentarizm : Hacıvatlarla Beberuhilerin boşuna debelendikleri ve kendi kendilerini gülünç ettikleri bir Karagöz perdesi olur.

6 — NEDEN ÖDLERİ PATLAR ?

Yarım saat içinde zararsız hale getirilen **Parlemanto**'yu Ordunun dayanaklaması, şimdi halkı bol bol güdüren o **Komedi**'yi, Parababalarının halkı ezme **Trajedisi** haline çevirmekten başka bir şey sağlamaz. Parababaları, câhil, araçsız halkı aldatıyorlar diye, illâki, aydınlarımızın en uyanık ve en halksever bölümü olan askerlerimizin aldanmaları neden gereksin ? Hem korkmuyalım. Parababaları halkı hiç bir zaman aldatamıyorlar. Yalnız ürkütüp sindirmede ise en büyük silahları **Ordudur**.

Halkı gönül rızası ve dileğiyle idare etmek mi? 27 Mayıs'a da, 12 Mart'a da halk oymunu susmakla vermiştir. Halkın en candan, en gerçekten verdiği oy, bu susmakla verdiği oydur. Sandık dalaverelerine Hacığa zılgıdı ile atılan uydurma paralı, hileli, kirli kâğıt parçaları oy değildir. Doğru yolunu yordamını gösterin de, bakın halk nasıl Tufan gibi kabarır, eliyle, ayağıyla, bütün gövdesiyle, varıyla oyunu size verir. Parababalarından yana değil, Halktan yana olduğunuzu Halk bir anlasın, yeter. Dünyayı gül, gülistan eder, berekete boğdurur.

Çağdaş ve Antika Parababalarımızın **Parlemantarcı Siyasi Partileri** de ondan korkuyorlar. Korktukları için, büyüleri çözülmeden, demokratik sihirbazlıklarının en cırlak kaynana zırlıtlarıyla küplere binmişler. Hep bir ağızdan cıyak cıyak bağırıyorlar, **Babayasa** Orduya :

«— Anayasaya canımız feda. Ama, onu rafa kaldıramıyacaksak, ölürüz de değiştiririz!»

Ve orduda çit yok. Kuvvet Kumandanları o kadcarcığını cıtlatıyorlar :

«— Biz Politikacı değiliz!»

Olaz olsun **Parababalarının** çenesi düşük Politikacıları. Halk : Politikadan Laf değil, İş bekliyor. Daha doğrusu Halk zincirlerinden boşanıp Politikaya el atmak istiyor.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

Hükümetin Eli işçinin Cebinde

Başbakan Bülent Ecevit, yarım ay sürecek «ambargo» gezisine çıkmadan önce, işçi ücretleri konusundaki düşüncelerini de açıkladı. Başbakana göre, işçilerin toplu sözleşmelerde yüksek ücretler almaları ekonomiyi altüst etmektedir, zaten zor durumda olan ülke ekonomisinin geleceği açısından toplu sözleşmelerin sınırlı ölçüler içinde kalması gerekmektedir.

CHP'ni «umut» görüp oyunu vermiş işçilerimize «umut»un cevabı bu.. Baskıya, sömürüye karşı olduğunu söyleyen, «ne ezilen ne ezen, insanca, hakça bir düzen» parolasını ağzından düşürmeyen «Sosyal Demokrasi», iktidara gelince birden değişti. % 33 lük devaluasyonla milleti IMF'ye toptan satıştan sonra, üst-üste zamlarla çalışan yığınların bükülmüş beli, üstüne bindirilecek toplu sözleşme (veya ücret) sınırlamalarıyla iyice kırılmak isteniyor. Vergide sosyal adalet beklerken, çaya, kömüre, şekere, otobüse, trene zam üstüne zam vurdu. Demek ki CHP'nin sosyal adaleti buymuş. «Vur abalıya» politikası aldı başını gidiyor. Çıkarılacak vergi yasasıyla çalışan yığınları vaad edilen 1000 TL. dolayındaki ücret artışı daha ufukta görünmezken her şeyin fiyatı iki katına çıktı. Değil 1000, 3000-5000 TL. lik ücret artışı da olsa korutmaz hale geldi.. Şimdi bazıları diyecek ki «efendim, çayı, şekeri, kömürü yalnız işçi-köylü kullanmıyor ki, patronlar da kullanıyor, zam gel-diyse herkese geldi.» Böyle diyentere sömürücü sınıflarının tüm Türkiye insanları içinde 1000'de 1 bile olmadıklarını hatırlatmak gerek. Yani piyasada 1000 paket çaydan ancak birini parababası veya tefeci-bezirgân alıyor, kalanı 999 yoksul vatandaşın evine giriyor. Şimdi 1 paket çaya 3 TL. zam geldiğine göre, 1000 kişilik bu toplum kesimi içinde 1 kişi olan sömürücü sınıfların yalnız 3 liralık çıkıyor ceplerinden.. Oysa halkın fazladan ödediği 2997 TL. oluyor. Anlamadık, Sosyal Adalet bunun neresinde ?

Hal böyleyken, bir de işçilerimizin kanları, canları pahasına alabildikleri ücret artışları engellenirse, işçiye peynir-ekmekle karın doyurmak da haram olacak.

«Sosyal Demokrat» CHP Genel Başkanının bu eğilimi aslında, Türkiyede «Sosyal Demokrasi»nin tabansızlığını göstermektedir. Bilindiği gibi Sosyal Demokrasi, emperyalist anayurtlarda etkinlik kazanmış bir burjuva ideolojisidir. Almanya, İsveç, İngiltere vb. birçok emperyalist ülkede Sosyal Demokrat partiler çok güçlüdürler, hatta kimilerinde iktidar partileridirler.. Emperyalist anayurtlardaki Sosyal Demokrasi, işçi aristokrasisi maddi temeline dayanmaktadır. Sömürge, yarı sömürge ve bağımlı ülkeler halklarından çalınan artı-değerin bir kısmı Almanya, İngiltere ve diğer emperyalist anayurtlarda yerli işçi sınıfına aktarılır. İşçi sınıfı içinden, bol ücret alan, burjuva kuyrukçuluğu yapan bir aristokrat zümre yetiştirilir. İşçi sendikalarının batta «komünist» partilerin başını bu

aristokrasi tutmuştur. Böylece emperyalist anayurtlarda işçi sınıfı mücadelesi dejenere, pasifize edilmiştir. Çoğunluk işçiler, kendi evinin dört duvarından ötesini göremezler. İş-Ev-Televizyon-Maç-Bira kısır döngüsü içinde robotlaştırılmışlardır. Siyasi iktidar, sömürüye karşı mücadele sorunları değildir. (Avrupanın çeşitli ülkelerinde çalışmış işçi arkadaşlarımız bu durumu yakından görmüş, yaşamışlardır.)

Yani emperyalist anayurtlarda Sosyal Demokrasi, iyi ücret, rahat yaşamla işçiyi kısırlaştırma, robotlaştırma, sınıf çelişkilerini azaltma yoluyla Finans Kapital saltanatını sürdürme adımıdır. Türkiyeye gelince değişiyor. Sosyal Demokrat bir Başbakan, işçi ücretlerini sınırlandırmadan söz ediyor. Bizdeki «Sosyal Demokrasi» onun için tırnak içindedir. İşçi ücretlerini arttırmak şöyle dursun, işçiye jet hızıyla yükselen fiyat artışları karşısında tek savunma dalı olan, toplu sözleşmeyle ücret arttırmayı da çok görüyor.. Çünkü Türkiye bir emperyalist anayurt değildir. Emperyalist aşamaya serbest rekabetçi dönemi yaşamadan girmiştir. Girişkin, gelişkin bir kapitalizm hiç olmamıştır. «Devletçilik» perdesi altında, «karma ekonomik düzen» hikâyesiyle, «vergi iadesi», «teşvik tedbiri», «ihracat indirimi» yollarıyla halktan toplanan vergiler, iktisadi devlet teşekküllerinin kârları, bankalarda yuvalanmış Finans Kapitalistler zümresine peşkeş çekilerek kapitalizm yaşatılmaktadır. Yani bizim patronların durumu, «kendileri muhtacı himmet bir dede, nerde kaldı işçiye ihsan eyleye» dir. Onlar, domuzuna açık-gizli örgütlülük, domuzuna baskı, zağlı kurşun ve süngü gücüyle tutmaktadırlar siyasi iktidarı.. Çalışan yığınlardan hergün daha çok artı-değer çalmak zorundadırlar.. Bu nedenle, işçinin ücretini üç kuruş arttırmasını engelleyebilmek için gerektiğinde adam öldürme, polis saldırtma, gerektiğinde kendi adamlarına, işçiyi satacak naylon senjikalı kurdurtma hep başvurdukları yollardır..

Kısaca Türkiyede Sosyal Demokrasi tabansızdır. Diğer geri kalmış ülkelerde de durum böyledir. Sınıf çelişkileri şiddetli, toplum her an patlamaya hazır bir barut fıçısı gibidir. Örgütsüz, disiplinsiz bir 15-16 Haziran işçi direnişinin dahi, Türkiyeyi sarsabilecek boyutlara ulaşabilmesi bunun somut örneğidir. Öyleyse şimdi CHP iktidarı ne yapıyor? Avrupa tipi bir Sosyal Demokrasi kurması olanaksız, Finans Kapitalin halkı iliğine dek sömürge politikasında pupa yelken gidiyor.. Finans Kapital, gerici-faşist temsilcisi MC'ye halkın tepkisinden korktuğu için yaptırmadığı devaluasyon, üstüste zamları «umut» CHP'ye kolayca yaptırabiliyor.

İşçilerin toplu sözleşmelerde yüksek ücret talep etmelerinin ekonomiye zararlı olduğu görüşüne gelince.. Başbakanın bu sözleri gerçek değildir. Tam tersi doğrudur. Emperyalizm çağında tekniği geliştirici, kapitalistleri yeni yatırımlara yöneltici hemen hemen tek

etken işçi sınıfının ekonomik mücadelesidir. Nesil mi?

Biliyoruz, 20. yüzyıla kadar kapitalizm serbest rekabetçiydi. Burjuvazi tüm sınıf olarak iktidardaydı. Kapitalizm, girişim gücü, önceden görüş, teknik gelişme demektir. Piyasa binlerce patronla doluydu. Bu patronlar ayakta durabilmek için piyasadaki diğer patronları rekabetle yoketmek zorundaydılar. Piyasayı elde edebilmenin, diğer patronları saf dışı edebilmenin tek şartıysa aynı malı daha ucuza satabilmektir. Hem zarar etmemek, hem de daha ucuza mal satabilmek, emeğin verimliliğini arttırmak, üretim maliyetini düşürmekle mümkündür. Üretim maliyeti nasıl düşerdi? Üretimde yeni makineler kullanmak ve böylece emeğin verimliliğini arttırabilmekle.. Şöyle örnekleyelim : Piyasada ayakkabının çifti, 500 lira. 100 işçi çalıştıran bir kapitalist, 100 işçinin bir günde ürettiği, diyelim 100 ayakkabıyı pazarda satarak işini sürdürüyor. Her işçiye de diyelim ki 100 TL. ücret veriyor. Yani işçi ürettiği bir çift ayakkabı için 100 TL. ücret alıyor. Bir çift ayakkabı için harcanan hammadde de diyelim ki 200 TL. sıdır. Böylece patron 300 TL. sına mal ettiği ayakkabıya 200 TL. kâr ekleyerek 500 TL. sına satmaktadır. Günlük kârı 20.000 Liradır. Şimdi bu patron işyerine yeni bir makina getirdi, 100 işçi bir günde bu makina sayesinde 100 yerine 1000 çift ayakkabı üretebiliyor diyelim. Böylece üretim maliyeti içindeki ödenen ücret, bir çift ayakkabıda 100 liradan 10 liraya düşmüş oluyor. Bu sayede bir çift ayakkabının patrona maliyeti 210 lira oldu. Bu durumda bu patron, 350 liraya satsa bile bir ayakkabıdaki kârı 140 lira olarak, 1000 çift ayakkabıdaki kârı günlük 140.000 lira olacaktır. Yani diğer kapitalistlere göre 150 lira daha ucuza satmasına rağmen onlardan 7 misli fazla kâr edecektir. Daha da önemlisi onları iflas ettirecektir. Piyasadaki diğer patronlar, daha yeni bir makinayı üretime sokup maliyeti daha da aşağı düşürmezlerse yokolma tehlikesiyle karşılaşıyorlar.

Zamanla patronlar serbest rekabetle birbirlerini yiyerek, buhran dönemlerinde batarak azaldılar, çoğu işçileşti. Buhranlardan güçlerini birleştirebilmiş, biraraya gelebilmiş patronlar sağ çıkabildiler. Böylece tekelleşme başladı, emperyalizm çağı açıldı. Tekeller, tröstler, karteller büyüdükçe burjuvazinin binalara, makinalara, hammaddeye yatırdığı «Değişmeyen Sermaye» bölümü de büyüdü.. Rekabet ortadan kalkmaya, piyasa birleşmiş patronların yaptıkları anlaşmalarla bölünmeye başladı.. Kapitalizm gericileşti, tekniğin düşmanı oldu. Çünkü (Devami Sayfa 14 de)

devrimci derleniş

Sahibi : Ahmet KALE

Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN

Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok.

Fazilet Han No : 4/111 Ulus/ANKARA

Yıllık Abone : 60 TL.

Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevı